

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	Europa-Parlamentet	
	<i>Besvarede skriftlige forespørgsler:</i>	
85/C 248/01	nr. 1103/84 af Niall Andrews til Kommissionen Om: Hjælp til Vietnam	1
85/C 248/02	nr. 1328/84 af David Martin til Kommissionen Om: Humanitær hjælp til Vietnam Samlet svar på skriftlige forespørgsler nr. 1103/84 og 1328/84.	1 1
85/C 248/03	nr. 1803/84 af Jeanette Oppenheim til Kommissionen Om: Ekspeditionstiden for registrering af varemærker i Italien (supplerende svar)	2
85/C 248/04	nr. 1833/84 af Christiane Scrivener til Kommissionen Om: Japansk virksomheds etablering af et produktionsanlæg for værktøjsmaskiner i Det forenede Kongerige	2
85/C 248/05	nr. 1933/84 af Dorothee Piermont, Bram van der Lek og Else Hammerich til Kommissionen Om: Den såkaldte »olieskandale« i Spanien i 1981 (»Sindrome toxico«)	3
85/C 248/06	nr. 2047/84 af Florus Wijsenbeek til Kommissionen Om: Forsendelse af kulturgoder mellem medlemsstaterne	4
85/C 248/07	nr. 2212/84 af Gabrielle Peus til Kommissionen Om: Sygekasseafregning inden for EF	5
85/C 248/08	nr. 2232/84 af Jaak Vandemeulebroucke til Kommissionen Om: Berlin-centret og Dublin-instituttet	5

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>fortsat</i>)	Side
85/C 248/09	nr. 2242/84 af Michel Debatisse til Kommissionen Om: De samlede omkostninger ved udvidelsen	6
85/C 248/10	nr. 2250/84 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Forsikringsselskaber i Grækenland	6
85/C 248/11	nr. 2252/84 af Fernand Herman til Kommissionen Om: Finansiering af landbrugsstrukturpolitikken	6
85/C 248/12	nr. 2302/84 af Richard Cottrell til Kommissionen Om: Import af dæk til motorkøretøjer	7
85/C 248/13	nr. 2317/84 af John Taylor til Kommissionen Om: EF-støtte til nord-syd-samarbejdsorganisationen	8
85/C 248/14	nr. 2368/84 af Jaak Vandemeulebroucke til Kommissionen Om: Samarbejde på undervisningsområdet	8
85/C 248/15	nr. 2403/84 af Rudolf Wedekind til Kommissionen Om: Ordreafgivelse ved anskaffelse af tysksprogede bøger	9
85/C 248/16	nr. 2417/84 af Silvester Barrett til Kommissionen Om: Det integrerede udviklingsprogram for det sydvestlige Kerry	10
85/C 248/17	nr. 2422/84 af Andrew Pearce til Kommissionen Om: Den tredje Lomé-konvention	10
85/C 248/18	nr. 2433/84 af Lady Elles til Kommissionen Om: Tolddeklarationer	10
85/C 248/19	nr. 2462/84 af Marijke Van Hemeldonck til Kommissionen Om: Sygesikring af EF-tjenestemænds ægtefæller efter skilsmisse	11
85/C 248/20	nr. 2492/84 af Dorothee Piermont til Kommissionen Om: De tyske grønnes såkaldte fascisme	11
85/C 248/21	nr. 2501/84 af Frank Schwalba-Hoth til Rådet Om: Gyldigheden af de belgiske myndigheders laissez-passes	12
85/C 248/22	nr. 3/85 af Peter Price til Kommissionen Om: Informationspolitik	12
85/C 248/23	nr. 13/85 af Konstantinos Stavrou til Kommissionen Om: Benævnelser for ost	13
85/C 248/24	nr. 63/85 af Andrew Pearce til Kommissionen Om: Forbundsrepublikken Tysklands tilbageholdelse af kildeskat på udbytte til moderselskaber i andre medlemsstater	13
85/C 248/25	nr. 92/85 af Alain Carignon til Kommissionen Om: Videnskabelige tjenestemænd — udtræden af tjenesten og ansættelse	14
85/C 248/26	nr. 93/85 af Gordon Adam til Kommissionen Om: Støtte til projekter om fremme af turismen	14
85/C 248/27	nr. 105/85 af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: Transport af radioaktivt affald	15
85/C 248/28	nr. 113/85 af Marijke Van Hemeldonck til Kommissionen Om: Oprettelse af en europæisk fond for risikovillig kapital	15
85/C 248/29	nr. 122/85 af Karel De Gucht til Kommissionen Om: Forlængelse af Hagelands status af udviklingszone	16

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>fortsat</i>)	Side
85/C 248/30	nr. 132/85 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Lokale levnedsmiddelloverskud og levering af fødevarerhjælp i Afrika.	16
85/C 248/31	nr. 145/85 af Karel Van Miert til Kommissionen Om: Forældremyndighed og bortførelse af børn over landegrænserne.	17
85/C 248/32	nr. 191/85 af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: Udførsel af pesticider til lande i den tredje verden	18
85/C 248/33	nr. 202/85 af Luc Beyer de Ryke til Kommissionen Om: Kakao-priser	19
85/C 248/34	nr. 232/85 af Ray Mac Sharry til Kommissionen Om: Midlerne til de integrerede middelhavsprogrammer	19
85/C 248/35	nr. 247/85 af Benjamin Visser til Kommissionen Om: Salg til tredjelande af skibe til sejlads på indre vandveje	20
85/C 248/36	nr. 254/85 af Tom Normanton til Rådet Om: Europæeres ret til at besidde ejendom overalt i EF.	20
85/C 248/37	nr. 286/85 af Daniel Ducarme til Kommissionen Om: Beskatning	20
85/C 248/38	nr. 327/85 af Johanna Maij-Weggen til Kommissionen Om: Forbindelse mellem afstanden mellem arbejdsplads og bopæl og sygdom, fravær og familieproblemer	21
85/C 248/39	nr. 330/85 af Johanna Maij-Weggen, Yvonne Van Rooy til Kommissionen Om: Forurening af Maas-floden	21
85/C 248/40	nr. 398/85 af François Roelants du Vivier til Kommissionen Om: Uheld i forbindelse med transport af farlige stoffer	22
85/C 248/41	nr. 544/85 af Luc Beyer de Ryke til Kommissionen Om: Transport af farligt affald ad landevej Samlet svar på skriftlige forespørgsler nr. 398/85 og 544/85.	22 22
85/C 248/42	nr. 410/85 af lord O'Hagan til Kommissionen Om: Transport af levende dyr.	23
85/C 248/43	nr. 423/85 af Hans-Juergen Zahorka til Rådet Om: Mulighed for hurtig ekspedition ved udrejse fra Bruxelles' lufthavn.	23
85/C 248/44	nr. 433/85 af James Provan til Kommissionen Om: Firmaet John Deere	24
85/C 248/45	nr. 441/85 af Marijke Van Hemeldonck til Kommissionen Om: Fransk anti-trust-lovforslag	24
85/C 248/46	nr. 460/85 af Karl von Wogau til Kommissionen Om: Momsdirektivernes gennemførelse i Italien	25
85/C 248/47	nr. 467/85 af Gerhard Schmid til Rådet Om: Hungersnød i Etiopien	25
85/C 248/48	nr. 470/85 af Andrew Pearce til Rådet Om: Direktiv om harmonisering af lovgivning om fritagelse for omsætningsafgifter og punktafgifter	26
85/C 248/49	nr. 491/85 af James Provan til Kommissionen Om: John Deere-selskabet	27

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
85/C 248/50	nr. 537/85 af Paul Staes til Kommissionen Om: Projekter i Mellem- og Sydamerika	27
85/C 248/51	nr. 635/85 af Georges Sutra de Germa til Rådet Om: Særlig tarif for nederlandske gartnere	28
85/C 248/52	nr. 723/85 af Beata Brookes til Rådet Om: Særlig fællesskabsaktion i områder, der er berørt af strukturomlægningen i tekstil- og beklædningsindustrien	28
85/C 248/53	nr. 732/85 af Caroline Jackson til Rådet Om: Gennemførelse af Cites	28
85/C 248/54	nr. 744/85 af Thomas Megahy til Rådet Om: Forbrugerkredit	29

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 1103/84

af Niall Andrews (RDE — IRL)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. november 1984)

(85/C 248/01)

Om: Hjælp til Vietnam

Vil Kommissionen oplyse, hvad den har foretaget sig for at gennemføre Europa-Parlamentets beslutning af 17. februar 1984 (dok. 1-1344/84) om humanitær hjælp til Vietnam?

Vil Kommissionen endvidere gøre rede for dens holdning til fødevarerhjælp, katastrofehjælp og humanitære udviklingsprojekter i Vietnam, som den får forelagt af ikke-statslige organisationer med henblik på medfinansiering under Kommissionens medfinansieringsordning?

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 1328/84

af David Martin (S — GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(3. december 1984)

(85/C 248/02)

Om: Humanitær hjælp til Vietnam

Kommissionen har udtalt, at den under forbehold af tilstrækkelig kontrol vil genoptage fødevarerhjælpen til Vietnam. Vil Kommissionen angive; hvilken fødevarerhjælp der er sendt til Vietnam i 1984, og hvilken fødeva-

rehjælp der planlægges for 1985? Vil Kommissionen ligeledes give oplysninger om, hvilken anden humanitær hjælp man eventuelt planlægger at give Vietnam?

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Claude Cheysson

på skriftlige forespørgsler nr. 1103/84 og nr. 1328/84

(1. juli 1985)

Med hensyn til genoptagelsen af leverancerne af fødevarerhjælp til Vietnam skal Kommissionen henvise de ærede medlemmer til de svar, som den allerede har afgivet på følgende skriftlige forespørgsler:

- nr. 1326/80 fra Ernest Glinne, EFT nr. C 88 af 21. 4. 1981, s. 1,
- nr. 1329/81 fra Jacques Denis, EFT nr. C 82 af 1. 4. 1982, s. 6,
- nr. 1967/81 fra Alfred Lomas, EFT nr. C 225 af 30. 8. 1982, s. 2,
- nr. 55/82 fra Pierre-Bernard Cousté, EFT nr. C 225 af 30. 8. 1982, s. 3,
- nr. 1598/82 fra Anne-Marie Lizin, EFT nr. C 93 af 7. 4. 1983, s. 8.

Kommissionen er indstillet på en velvillig behandling af anmodninger om humanitær hjælp, som direkte kommer den vietnamesiske befolkning til gavn (se bl.a. punkt 5 i Europa-Parlamentets beslutning af 17. februar 1984). Kommissionen har gentagne gange siden 1979 ydet hjælp af denne art gennem internationale eller ikke-statslige organisationer.

Kommissionen har bl.a. for nylig truffet afgørelse om ydelse af en nødhjælp på 300 tons skummetmælkspulver og 100 tons tørfisk til ofrene for orkanen Agnes. Denne hjælp sendes gennem UNICEF.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1803/84

af Jeanette Oppenheim (ED — DK)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(4. februar 1985)

(85/C 248/03)

Om: Ekspeditionstiden for registrering af varemærker i Italien

Er Kommissionen bekendt med, at de italienske myndigheder diskriminerer virksomheder fra andre medlemslande, som ønsker at registrere varemærker i Italien gennem usædvanlig lange ekspeditionstider — ofte så lange, at selve registreringsperioden efter eventuelt godkendelse næsten er udløbet — og hvad agter Kommissionen at gøre for at fjerne denne tekniske handelshindring, som klart er i strid med Rom-traktatens bestemmelser?

Supplerende svar afgivet på Kommissionens vegne af lord Cockfield

(27. juni 1985)

Kommissionen kan som supplement til sit svar af 11. marts 1985⁽¹⁾ meddele det ærede medlem, at den har ladet foretage en undersøgelse, hvoraf det fremgik, at den tid, der forløber mellem varemærkeansøgningens indleveringstidspunkt, og det tidspunkt, hvor disse varemærker registreres, er den samme for de ansøgninger, der indgives af henholdsvis italienske virksomheder, og virksomheder fra andre medlemsstater. Det er rigtigt, at ekspeditionstiden for øjeblikket er unormalt lang og strækker sig over flere år. Men de italienske myndigheder påser dog, at proceduren i forbindelse med registrering af varemærker sker under nøje overholdelse af prioritetsprincippet, dvs. de ansøgninger, der indleveres først, behandles først. Man har ikke kunnet konstatere, at varemærkeansøgninger, der indleveres af virksomheder fra andre medlemsstater, bliver diskrimineret.

Den italienske regering har i øvrigt meddelt Kommissionen, at patentkontoret, der også er kompetent med hensyn til registrering af varemærker, er ved at blive reorganiseret. Man må derfor kunne forvente, at om to år vil registreringen af varemærker kunne ske inden for normale frister, og at de forsinkelser, som i mellemtiden måtte have hobet sig op, på det tidspunkt vil kunne blive indhentet.

⁽¹⁾ EFT nr. C 97 af 18. 4. 1985, s. 40.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1833/84

af Christiane Scriverner (L — F)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(4. februar 1985)

(85/C 248/04)

Om: Japansk virksomheds etablering af et produktionsanlæg for værktøjsmaskiner i Det forenede Kongerige

Som svar på min skriftlige forespørgsel nr. 811/84⁽¹⁾ oplyste Kommissionen, at den havde stillet en række betingelser for at godkende dette projekt fra den engelske regering vedrørende den japanske virksomhed Yamazakis etablering af et produktionsanlæg for værktøjsmaskiner. Endvidere redegjorde den for fabrikanterens forpligtelse til at sikre erhvervsfolk i Fællesskabet overførsel af teknologi især ved at lade denne fabrik være permanent tilgængelig i demonstrationsøjemed og for at fremme udbredelsen af know-how.

Kan Kommissionen redegøre for, hvilke konkrete foranstaltninger den vil træffe for at sikre de europæiske fabrikker fri og fuld adgang til denne teknologi?

Kan Kommissionen endvidere godkende det forslag, der er fremsat af visse erhvervsfolk om gennemførelse af en europæisk metode til at fremme efterspørgslen i lighed med den franske MECA-metode: dvs. ydelse af støtte (på mellem 20 og 25%), som skal få virksomheder, der er kunder til værktøjsmaskiner, til at købe europæisk fremstillet moderne udstyr, især fleksible anlæg?

⁽¹⁾ EFT nr. C 8 af 10. 1. 1985, s. 19.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Peter Sutherland

(21. juni 1985)

Kommissionen har taget særlige skridt til at overvåge Yamazaki-projektets fremadskriden og den dermed forbundne overførsel af teknologi samt dets markedsmæssige virkninger, således som den allerede har gjort rede for over for Europa-Parlamentet. Det forenede Kongerige er blevet anmodet om halvårligt at foretage indberetning om projektets forløb, når først fabrikken kommer i drift. Kommissionen vil holde sig i snæver forbindelse med Det europæiske Udvalg for Samarbejde inden for Værktøjsmaskinindustrien (CECIMO) med henblik på at kontrollere, især på baggrund af dets medlemmers indhøstede erfaringer, at betingelserne for adgang til virksomheden, fremvisning af smidige fremstillingsordninger og udbredelse af teknisk viden er blevet etableret og bliver opretholdt.

Det forenede Kongerige har tiltrådt Kommissionens betingelser for at godkende den foreslåede statsstøtte til projektet.

Kommissionen kan under henvisning til sidste del af spørgsmålet bekræfte, at CECIMO har foreslået, at der bliver oprettet en europæisk fond til støtte for værktøjsmaskindustrien til investering i avanceret produktionsudstyr. Kommissionen er imidlertid ikke positivt indstillet over for tanken om oprettelse af en fond til fremme af investeringerne inden for en bestemt industrisektor. Desuden kan der i Fællesskabets nuværende budgetmæssige situation næppe afses midler til oprettelse af en fond, hvortil der ifølge CECIMO måtte kræves en indledningsvis donation på 250 mio ECU.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1933/84
af Dorothee Piermont (ARC — D), Bram van der Lek
(ARC — NL) og Else Hammerich (ARC — DK)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(11. februar 1985)
(85/C 248/05)

Om: Den såkaldte »olieskandale« i Spanien i 1981
(»Sindrome toxico«)

I foråret 1981 udbrød i Spanien en epidemi med ukendt årsag (»Sindrome toxico«), som krævede 531 dødsopfre og gav 24 000 mennesker uhelbredelige skader.

Den spanske regering og de kompetente instanser bestemte sig næsten straks til at lægge skylden for epidemien på denatureret rapsolie.

Allerede i sommeren 1981 blev der imidlertid sået alvorlig videnskabelig tvivl om rigtigheden af denne officielle tese, f.eks. af dr. Antonio Muro, underdirektør for det kongelige hospital i Madrid, og prof. Luis Frontela, professor for retsmedicin ved universitetet i Sevilla. Denne tvivl hvilede på epidemiologiske, kliniske, neurologiske, anatomisk-patologiske og toksikologiske iagttagelser og undersøgelser.

I betragtning af, at det drejer sig om en så vigtig sag, der vedrører det kommende medlem Spanien, anmodes Kommissionen om snarest at skaffe alle nødvendige oplysninger til besvarelse af følgende spørgsmål:

1. Hvorfor har de kompetente spanske instanser (Centro de Alimentacion y Nutricion de Mahadahonda, Instituto Nacional de Toxicologia; Consejo Superior de Investigaciones Cientificas, Plan Nacional del Sindrome Toxico) kun søgt årsagen til forgiftningen i denatureret rapsolie?
2. Hvilken begrundelse gives der herfor?

3. Støtter WHO den tese, at giften har været indeholdt i olien?
4. Hvem udførte den toksikologiske undersøgelse, hvoraf det fremgik, at olien havde rummet giften?
5. Hvilke af de af WHO udpegede eksperter evaluatede den epidemiologiske undersøgelse?
6. Hvem havde adgang til møderne i Madrid mellem de af WHO udpegede eksperter?
7. Blev de forespørgsler, undersøgelser, resultater osv., hvorpå olie-hypotesen hviler, offentliggjort, i givet fald hvor?
8. Ville årsagen være blevet fundet, hvis man havde undersøgt andre mulige kilder til giften?
9. Hvorledes og med hvilke medikamenter blev de syge behandlet i Spanien?
10. Ville en anden hypotese om årsagen til forgiftningen også have nødvendiggjort en anden behandling af de syge?
11. Kunne antallet af dødsfald og varige skader derigennem have været reduceret?
12. Blev der i enkelttilfælde benyttet andre behandlingsmåder? I givet fald med hvilket resultat?
13. Hvorledes har de kompetente spanske instanser forholdt sig til andre antagelser, f.eks. at forgiftningerne skyldtes pesticider? Har de støttet disse udgangspunkter, undladt at fremme dem eller modvirket dem?
14. Hvilket pesticid, hvilke pesticid-enzym eller hvilket enzym mistænkes i alternative forskningshypoteser for at have forårsaget »Sindrome toxico«?
15. Hvilke virksomheder fremstiller pesticider med de mistænkelige enzymer?
16. Er der blandt de mulige producenter også foretagender med hovedsæde i Forbundsrepublikken Tyskland? Hvilke firmaer og hvilke produkter drejer det sig i givet fald om?
17. Er der i EF forordninger, direktiver, adfærdskodekser o. lign., der fastsætter bestemmelser for fremstilling af sådanne produkter samt for ansvaret for deres virkninger, både for så vidt angår moderselskabet som udenlandske datterselskaber?
18. Hvilke retsbestemmelser og sikkerhedsforskrifter er der i Spanien for forhandling og anvendelse af pesticider?
19. Hvilke myndigheder, instanser o. lign. kontrollerer, at disse bestemmelser overholdes?
20. Hvorledes er de fordelt geografisk? Hvilke økonomiske og personalemæssige (antal, kvalifikationer) ressourcer råder de over?
21. Kan det, hvis hypotesen om, at forgiftningerne skyldtes pesticider, viser sig at være sand, udelukkes, at en sådan katastrofe gentager sig inden for EF?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield**

(2. juli 1985)

Kommissionen har lige siden sommeren 1981 holdt sig nøje underrettet om forgiftning i Spanien forårsaget af forfalsket madolie og de forholdsregler, Spanien har truffet med hensyn til eksport til Fællesskabet.

På et møde i Bruxelles mellem en højtstående spansk delegation og tjenestemænd fra Kommissionen og på et møde i Den stående Levnedsmiddelkomité med deltagelse af eksperter fra medlemsstaterne og Kommissionens repræsentanter blev der gjort status over situationen, hvorefter enhver trussel for Fællesskabet kunne lades ude af betragtning.

Det bør understreges, at der ikke på Fællesskabets område er registreret forgiftningstilfælde af denne art.

Den hypotese, hvorefter forgiftningen skulle være forårsaget af pesticider, har ikke kunnet operetholdes af mangel på plausible forklaringer.

WHO's sammenfattende rapport om de af de ærede medlemmer omtalte undersøgelser blev offentliggjort i 1983; rapporten kan fås ved henvendelse på WHO's regionale kontor for Europa i København.

Hvad angår de ærede medlemmers spørgsmål under punkt 17, kan Kommissionen meddele, at Fællesskabet har fastsat regler for klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer ⁽¹⁾.

I henhold til disse retsfor skrifter påhviler produktansvaret den person, der markedsfører disse produkter på Fællesskabets markeder.

Spanien vil efter sin tiltrædelse gennemføre EF-forskrifterne på dette område i overensstemmelse med de forhandlinger, der har fundet sted.

⁽¹⁾ Direktiv 78/631/EØF og direktiv 67/548/EØF, senest ændret ved direktiv 79/831/EØF, EFT nr. L 259 af 13. 10. 1979, s. 10.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2047/84

af Florus Wijsenbeek (L — NL)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(25. februar 1985)

(85/C 248/06)

Om: Forsendelse af kulturgoder mellem medlemsstaterne

Kan Kommissionen forklare, hvordan det er muligt, at der ved forsendelse af kulturgoder som f.eks. bøger mellem medlemsstaterne i Det europæiske Fællesskab foruden moms også skal betales toldgebyrer, som ofte beløber sig til en tredjedel af bogens pris?

Kan Kommissionen af hensyn til kulturudvekslingen og gennemførelsen af det frie fællesmarked ikke henstille til de pågældende myndigheder, at denne praksis bringes til ophør?

Kan Kommissionen i benægtende fald ikke tage initiativ til, at det sker ved europæisk lovgivning?

Er Kommissionen rede til ligeledes at underrette komiteen om borgernes rettigheder under forsæde af hr. Adonino herom?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield**

(28. juni 1985)

Toldgebyrer opkræves ikke længere mellem Fællesskabets medlemsstater. Det såkaldte »fortoldningsgebyr« er et fast gebyr, der skal dække udgifter i forbindelse med postvæsenets formaliteter ved indførsel af de pågældende goder, når disse ikke er omfattet af afgiftsfritagelse.

Mes hensyn til omkostningerne ved fortoldningen er disse hjemlet i Verdenspostkonventionen, der blev indgået i Lausanne i 1974. I 1978 godkendte medlemsstaterne et forslag fra Kommissionen om ikke længere at opkræve gebyret for varer, der gøres til genstand for samhandel inden for Fællesskabet, når de ikke i øvrigt pålignes afgifter. Gebyret kan dog (undtagen i Forbundsrepublikken Tyskland og Italien) stadig opkræves, når varen ellers skal beskattes. For øjeblikket undersøger Kommissionen ud fra retspraksis ved Domstolen, hvorvidt gebyret er foreneligt med EØF-traktaten.

Ad hoc-komiteen «Borgernes Europa» (Adonnino-komiteen) har allerede beskæftiget sig med det af det ærede medlem rejste spørgsmål. I komiteens foreløbige rapport, som blev godkendt af Det europæiske Råd, opfordres medlemsstaterne til at ophæve de fortoldningsgebyrer, der opkræves ved forsendelse og modtagelse af småpakker og lignende.

Det står dog klart, at den endelige løsning på problemet ligger i fuldstændig fjernelse af grænseformaliteter i det hele taget. Kommissionen har allerede meddelt, at den vil fremsætte en omfattende række forslag med henblik på gennemførelse heraf senest i 1992.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2212/84
af Gabrielle Peus (PPE — D)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
 (11. marts 1985)
 (85/C 248/07)

Om: Sygekasseafregning inden for EF

1. Er Kommissionen bekendt med, at læger i Nederlandene (i det foreliggende tilfælde en læge tilsluttet ANOZ) ikke accepterer tyske turisternes internationale sygekassebeviser med den begrundelse, at afregningen med de tyske sygekasser medfører for kompliceret og dyr administration?

2. Er Kommissionen desuden bekendt med, at anerkendte tyske sygekasser (i det foreliggende tilfælde BEK) ikke fuldt ud refunderer de lægeudgifter, der er afholdt i Nederlandene?

3. Kan Kommissionen meddele, om der findes bestemmelser — og i givet fald hvilke (med angivelse af de pågældende udgaver af EFT) — for gensidig anerkendelse af lægeudgifter og sygekassernes afregning heraf i de enkelte 10 medlemsstater?

4. Kan Kommissionen desuden meddele, om der er taget skridt i retning af en harmonisering af afregningsproceduren med henblik på forenkling og fuldstændig refundering af omkostningerne, og hvilke skridt Kommissionen i benægtende fald vil tage for at ændre de eksisterende bestemmelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Peter Sutherland

(27. juni 1985)

1. Så vidt Kommissionen er orienteret, forekommer der kun sjældent situationer af den art, som det ærede medlem har givet meddelelse om. I langt de fleste tilfælde yder nederlandske læger gratis behandling i hastende tilfælde til statsborgere fra andre medlemsstater, der er på kortvarigt besøg i Nederlandene.

2. Kommissionen er desuden også bekendt med, at taksterne for godtgørelse af de lægeudgifter, som statsborgere fra andre medlemsstater har haft i en given medlemsstat, i visse tilfælde ikke kan dække alle udgifterne. Denne situation skyldes det forhold, at der over for de sygeforsikrede anvendes bestemmelser, der er forskellige, alt afhængig af hvilken medlemsstat, der er tale om.

3. Ud over sådanne særlige aftaler, der måtte være truffet mellem socialsikringsinstitutionerne i de forskellige medlemsstater, er det artikel 34 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72, der indeholder de nærmere bestemmelser for betingelser for refusion af udgifter, der er

udlagt under ophold i en anden medlemsstat. Refusionen finder sted i henhold til bestemmelserne i opholdslandets lovgivning.

4. Fællesskabsforordningerne for social sikring indeholder bestemmelser for koordineringsprocedurerne mellem lovgivningerne i de enkelte medlemsstater; på grund af de karakteristiske træk ved disse lovgivninger og på grund af den løbende udvikling, der finder sted inden for disse lovgivninger, kan man ikke sætte sig ud over de koordineringsbestemmelser, der er blevet foreslået af Kommissionen og vedtaget af Rådet.

⁽¹⁾ Forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72 som ændret og kodificeret ved forordning (EØF) nr. 2000/83 og (EØF) nr. 2001/83, EFT nr. L 230 af 22. 8. 1983, s. 1 og 6.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2232/84
af Jaak Vandemeulebroucke (ARC — B)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
 (11. marts 1985)
 (85/C 248/08)

Om: Berlin-centret og Dublin-instituttet

Allerede i 1979 henstillede Revisionsretten, at regnskaberne for Berlin-centret og Dublin-instituttet optog forklarende noter om de fulgte regnskabsprincipper.

Efter 4 år har Revisionsretten måttet konstatere, at dette endnu ikke er sket.

Kan Kommissionen oplyse, hvad den vil foretage sig i den forbindelse med henblik på at imødekomme Revisionsrettens ønsker?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Peter Sutherland

(3. juli 1985)

Den sag, som det ærede medlem henviser til, blev første gang rejst i 1984 i de særberetninger vedrørende regnskabsåret 1983, som Revisionsretten har forelagt for Berlin-centeret og instituttet i Dublin.

Svarene fra de to organer var positive, og de har da således også optaget de ønskede forklarende noter i forvaltningsregnskaberne for regnskabsåret 1984.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2242/84
 af Michel Debatisse (PPE — F)
 til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
 (11. marts 1985)
 (85/C 248/09)

Om: De samlede omkostninger ved udvidelsen

1. Kan Kommissionen give en vurdering af, hvad de samlede omkostninger for øjeblikket vil være ved udvidelsen, herunder:

- en oversigt over omkostningerne i forbindelse med programmer, der skal indledes inden for den fælles politik,
- en oversigt over omkostningerne til særlige programmer,
- en oversigt over de supplerende administrationsomkostninger i de forskellige fællesskabsorganer?

2. Kan Kommissionen oplyse, i hvor stor udstrækning de nye medlemsstaters bidrag vil kunne dække ekstraudgifterne i forbindelse med udvidelsen i løbet af to år efter ratificeringen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
 af Henning Christophersen
 (21. juni 1985)

1. Kommissionen mener ikke, at det på det nuværende stadium er indiceret at offentliggøre et detaljeret overslag af den art, der her anmodes om.

Globalt set kan de med udvidelsen forbundne nettoudgifter på budgettet (for de 10 nuværende medlemsstater) anslås til ca. 0,1% af momsen ved udløbet af overgangsperioden, uden at der dog her tages hensyn til de eventuelle »dynamiske« virkninger, som bl.a. landbrugsproduktionen i de nye medlemsstater kan medføre.

2. Medmindre der fastsættes særbestemmelser, vil de egne indtægter, som Spanien og Portugal alt i alt skal indbetale i løbet af de to første år af den periode, hvor overgangsforanstaltningerne gælder, så langt overstige de ekstraudgifter, som udvidelsen medfører.

Endvidere har Fællesskabet for at undgå en situation med uligevægt på budgettet og af hensyn til de særlige behov i Portugal vedtaget en midlertidig finansieringsordning til fordel for de nye medlemsstater, svarende til den, der gjaldt for Grækenlands vedkommende. Spanien og Portugal har på udgiftssiden ret til en gradvis aftagende restitution af en del af den indbetalte moms⁽¹⁾ på 87% i 1986, 70% i 1987, 55% i 1988, 40% i 1989, 25% i 1990 og 5% i 1991.

⁽¹⁾ Eller for så vidt angår Portugal i de første tre år efter landets tiltrædelse af en del af det finansielle bidrag, der er baseret på bruttonationalproduktet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2250/84
 af Alexandros Alavanos (COM — GR)
 til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
 (13. marts 1985)
 (85/C 248/10)

Om: Forsikringsselskaber i Grækenland

Hvor langt er Kommissionens intervention vedrørende forsikringsselskaberne i Grækenland konkret kommet?

Er det korrekt, at Kommissionens konkurrencedirektorat i slutningen af december behandlede en anmodning om »fjernelse af forskelsbehandling« til skade for de private forsikringsselskaber? Er Kommissionen imod artikel 12 i lov 1256/62 med henblik på at offentlig ejendom ikke længere forsikres i offentlige forsikringsselskaber, samt at statsbankerne ikke kan anbefale deres låntagere at blive forsikret i forsikringsselskaber i den offentlige sektor? Er det korrekt, at disse skridt har fundet sted på grund af pression fra udenlandske forsikringsselskaber, som har afdelinger i Grækenland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
 af Peter Sutherland
 (8. juli 1985)

Spørgsmålet om de græske forsikringsregler, som er rejst af det ærede medlem, er omhandlet i en beslutning, som er vedtaget af Kommissionen og offentliggjort i *De europæiske Fællesskabers Tidende*⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 152 af 11. 6. 1985, s. 25.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2252/84
 af Fernand Herman (PPE — B)
 til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
 (13. marts 1985)
 (85/C 248/11)

Om: Finansiering af landbrugsstrukturpolitikken

Jeg har fra oplysninger offentliggjort efter de sidste samlinger i Rådet af økonomi- og finansministre og Rådet af landbrugsministre erfaret, at formandskabet for disse rådsmøder har givet Coreper mandat til at udarbejde nye forslag om finansiering af landbrugsstrukturpolitikken.

Mener Kommissionen ikke, at rådsformandskabet burde have givet Kommissionen dette mandat?

På baggrund af at Kommissionens formand over for Europa-Parlamentet har erklæret, at han agtede at anvende alle de midler, traktaterne gav ham, til at fremme Fællesskabets interesse, mener Kommissionen da ikke, at den bør henvende sig til Rådet for at bringe disse fremgangsmåder til ophør og sikre en større respekt for dens eneret til at fremsætte forslag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors
(21. juni 1985)

Det er i henhold til artikel 4 i traktaten om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De europæiske Fællesskaber Coreper's opgave at forberede Rådets arbejde og udføre de hverv, der tildeles den af Rådet. Det er normalt, at Coreper, såfremt medlemsstaterne har forskellige opfattelser, pålægges at tilnærme delegationernes synspunkter.

Kommissionens deltagelse i Coreper's arbejde med henblik på at tilnærme medlemsstaternes synspunkter påvirker ikke dens initiativret. Især har Kommissionen altid mulighed for at ændre sit forslag under hensyn til Fællesskabets interesser.

Pressemeddelelserne fra landbrugsministerrådet den 14. og 15. januar og økonomi- og finansministerrådet den

11. februar vedrørende overvejelserne om finansieringen af landbrugsstrukturpolitikken muliggør ikke andre fortolkninger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2302/84
af Richard Cottrell (ED — GB)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(18. marts 1985)
(85/C 248/12)

Om: Import af dæk til motorkøretøjer

Kan Kommissionen redegøre for den nuværende situation med hensyn til import til Fællesskabet af dæk til motorkøretøjer. Hvor stor en andel af markedet har importører fra samtlige tredjelande, og hvorledes er opdelingen mellem (a) EFTA og associerede stater (b) Østeuropa (c) Nordamerika og (d) andre lande. Hvor stor en del af den samlede import kommer ind via Østtyskland og er der tegn på, at denne kategori af import er af væsentlig betydning og fordrejer konkurrencen for Fællesskabets dækproducenter. Vil Kommissionen betragte import fra Østeuropa via Østtyskland som dumping?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Willy De Clercq
(29. juni 1985)

a) Indførslen i Fællesskabet af dæk til motorkøretøjer fra tredjelande androg i første halvdel af 1984 7,8 mio stk. Dette svarer til en stigning på næsten 10% sammenlignet med importen i første halvdel af 1983, og denne stigning skyldtes hovedsagelig importen fra EFTA-landene og fra lande uden for Nordamerika og Østeuropa.

b) Fordelingen af importen på områder og de dertil svarende markedsandele i hvert halvår fra januar 1983 til juni 1984 ser således ud:

	Januar-juni 1983		Juli-december 1983		Januar-juni 1984	
	Mængde (1 000)	Markedsandel (%)	Mængde (1 000)	Markedsandel (%)	Mængde (1 000)	Markedsandel (%)
EFTA-landene	1 407	4.6	1 592	5.2	1 828	5.8
Østeuropa	794	2.6	743	2.6	807	2.6
Nordamerika	176	0.6	184	0.6	180	0.6
Andre	4 728	15.4	3 637	14.3	4 995	15.9
I alt	7 105	23.2	6 156	22.7	7 810	24.9

c) Importen af dæk til motorkøretøjer fra Den tyske demokratiske Republik faldt fra 460 000 i første halvdel af 1983 til 320 000 i første halvdel af 1984, og dette lands markedsandel faldt fra 1,5% til 1,0%, medens andelen af den samlede import faldt fra 6,5% til 4,1%. Kommissionen er ikke bekendt med, at denne import skulle volde Fællesskabets dækproducenter problemer.

d) Det forhold, at varerne indføres i Fællesskabet fra Den tyske demokratiske Republik, er ikke til hinder for, at der kan træffes antidumpingforanstaltninger, såfremt det i forbindelse med en formel undersøgelse konstateres, at der faktisk er tale om dumpingimport og deraf følgende skade for en erhvervsgren i Fællesskabet. En sådan undersøgelse vil imidlertid kun blive iværksat, såfremt Kommissionen fra den berørte erhvervsgren i Fællesskabet modtager en klage, der indeholder tilstrækkelige foreløbige bevisligheder til at begrunde, at der indledes en undersøgelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2317/84

af John Taylor (ED — GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(18. marts 1985)

(85/C 248/13)

Om: EF-støtte til nord-syd-samarbejdsorganisationen

Hvilke projekter under nord-syd-samarbejdsorganisationen, der opererer i såvel Nordirland som republikken Irland, modtog finansiel støtte fra EF i 1984, og med hvor store beløb bidrog EF til hvert enkelt projekt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors

(11. juli 1985)

Organisationen »Co-operation North« modtog følgende bistand fra Fællesskabet i 1984:

- 9 000 ECU til sit 1984-program.
- 32 500 ECU (50% af de samlede omkostninger) til en undersøgelse vedrørende nord-syd-samarbejde i Irland inden for ny teknologi og små og mellemstore virksomheder.
- 26 000 ECU inden for rammerne af Fællesskabets program til fremme af handicappedes sociale integration.
- 30 000 ECU inden for rammerne af Fællesskabets program for udveksling af unge.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2368/84

af Jaak Vandemeulebroucke (ARC — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(21. marts 1985)

(85/C 248/14)

Om: Samarbejde på undervisningsområdet

Kommissionen finansierede i 1984 409 fælles studieprogrammer og uddelte 136 stipendier til lærere ved højere

lærestudier og 300 til ansatte i den lokale forvaltning, således at disse kunne gøre sig fortrolige med undervisningssystemet i andre medlemsstater.

1. Kan Kommissionen give mig nærmere oplysninger om art og forløb af ovennævnte studieprogrammer?
2. Kan Kommissionen oplyse, hvordan ovennævnte stipendier fordeler sig på hver enkelt medlemsstat, og for Belgiens vedkommende mere specifikt på hver af de tre hovedregioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Peter Sutherland

(28. juni 1985)

Fælles studieprogrammer

Siden 1976 har Kommissionen støttet 409 studieprogrammer. I det akademiske år 1984/85 blev der ydet 193 stipendier til udvikling af fælles studieprogrammer, hvoraf 75 var nye programmer, og 118 stipendier blev anvendt til videre udvikling af allerede igangværende programmer.

Ud over disse stipendier gav Kommissionen for andet år i træk 123 stipendier til lærere og andre ansatte inden for de højere uddannelser med henblik på forberedelsen af fælles studieprogrammer.

Kortvarige studieophold

Med henblik på etablering af kontakter inden for Fællesskabet og udbygning af det gensidige kendskab til de forskellige højere uddannelsessystemer ydede Kommissionen i 1984/85 136 tilskud til kortvarige studieophold. Disse tilskud kan gives til lærere og administrativt personale inden for de højere uddannelser i medlemsstaterne.

Studieophold for uddannelseseksperter

Programmet for studieophold for uddannelseseksperter tager sigte på at sætte ledende administratorer på uddannelsesområdet på lokalt og regionalt plan i stand til at udnytte erfaringer fra andre medlemsstater i forbindelse med en revision og nyorientering af deres eget arbejde. Målet er endvidere gennem rapporter fra deltagerne i disse studieophold at give de politiske be-

slutningstagere pålidelige og relevante informationer om den seneste udvikling på uddannelsesområdet overalt i Fællesskabet.

Studieopholdene tilrettelægges af medlemsstaterne på grundlag af de årlige programmer, der opstilles af Kommissionen. Rapporter om uddannelsessystemet i det pågældende land og de udvalgte emner og besøg på

uddannelsesinstitutioner udgør en del af programmet. En redegørelse for 1985/86-programmet med mere udførlige oplysninger vil blive sendt til det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dok. V/2087/84.

Land	Fælles studieprogrammer	Ophold i forbindelse med forberedelsen af de fælles studieprogrammer	Studieophold for personale inden for de højere uddannelser	Studieophold for uddannelseseksperter
Belgien (N)	6	2	4	12
Belgien (F)	17	5	6	12
Danmark	3	10	5	18
Forbundsrepublikken Tyskland	28	23	15	46
Frankrig	42	26	12	46
Grækenland	4	3	17	24
Irland	6	5	10	18
Italien	12	26	28	46
Luxembourg	1	—	—	8
Nederlandene	12	8	12	24
Det forenede Kongerige	71	37	44	46
I alt	202	145	153	300

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2403/84
af Rudolf Wedekind (PPE — D)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(26. marts 1985)
(85/C 248/15)

Om: Ordreafgivelse ved anskaffelse af tysksprogede bøger

Kommissionen har i den sidste tid placeret samtlige sine ordrer på levering af tyske bøger i Luxembourg hos kun en eller to leverandører.

Kan Kommissionen bekræfte,

- at en sådan ordretildeling, der beror på afgørelse på afdelingsniveau, repræsenterer en konkurrencefordrivning for de leverandører, der udelukkes fra ordrene;
- at en sådan ordretildeling ikke er i overensstemmelse med konkurrencepolitikens markedsprincipper, og at Kommissionen som traktaternes vogter derfor bør lægge den største vægt på ikke at fremme et »hofleverandørsystem« i sin egen anskaffelsespolitik;

- at den i fremtiden vil garantere, at den ved sådanne ordrer vil tage passende hensyn til andre mulige leverandører?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen

(1. juli 1985)

For så vidt angår indkøb af bøger på tysk, handler Kommissionens centralbibliotek i Luxembourg for tiden med tre boghandlere i Forbundsrepublikken Tyskland.

Disse tre boghandlere har et godt omdømme på markedet, og deres konkurrencedygtighed er blevet kontrolleret af vedkommende tjenestregrene i institutionen både med hensyn til priser og pålidelighed samt de ydede tjenesters kvalitet.

Endvidere må det bemærkes, at disse værker kun udgør en lille del af de indkøb, biblioteket foretager. Dog vil Kommissionen fortsat følge markedet for at kontrollere og i givet fald ændre valget af den eller de boghandlere, som den betjener sig af.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2417/84
af Silvester Barrett (RDE — IRL)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
 (26. marts 1985)
 (85/C 248/16)

Om: Det integrerede udviklingsprogram for det sydvestlige Kerry

Vil Kommissionen meddele, om den irske regering indtil dato har forelagt et forslag fra det sydvestlige Kerrys udviklingsorganisation om et integreret program for denne region med støtte fra Fællesskabet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Grigorios Varfis
 (10. juni 1985)

Indtil dato har Kommissionen ikke modtaget noget officielt forslag fra den irske regering om et integreret program for det sydvestlige Kerry.

Skulle et sådant forslag blive indgivet af de irske offentlige myndigheder, vil Kommissionen overveje at yde støtte til det via de midler, der er til rådighed til forundersøgelser med henblik på integrerede foranstaltninger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2422/84
af Andrew Pearce (ED — GB)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
 (26. marts 1985)
 (85/C 248/17)

Om: Den tredje Lomé-konvention

Vil Kommissionen oplyse, hvor stort et beløb der er bevilget til udviklingsprojekter i hvert af de lande, der i egenskab af nydelsesberettigede har underskrevet den tredje Lomé-konvention?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Lorenzo Natali
 (2. juli 1985)

Ved begyndelsen af den periode, der dækkes af hver konvention, fordeler Kommissionen de til rådighed værende midler efter så objektive kriterier som muligt, og meddeler hver enkelt AVS-stat, hvor stort et beløb, der er tildelt den af de programmerbare midler. For Lomé III's vedkommende har Kommissionen for nylig udsendt disse meddelelser.

I overensstemmelse med tidligere praksis offentliggør Kommissionen ikke en samlet meddelelse om resultatet af denne fordeling, som kun kan forklares på grundlag af en detaljeret redegørelse for den anvendte metode.

Offentliggørelsen af en sådan meddelelse ville i øvrigt give et skævt billede af Fællesskabets bistand til de enkelte lande, idet disse i løbet af konventionens anvendelsesperiode i større eller mindre grad vil få gavn af andre ressourcer (regionalt samarbejde, Stabex, Sysmin, midler, der administreres af EIB, nødhjælp osv...).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2433/84
af Lady Elles (ED — GB)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
 (26. marts 1985)
 (85/C 248/18)

Om: Tolddeklarationer

Kan Kommissionen oplyse, hvorfor der stadig kræves tolddeklarationer for pakker, der sendes fra en EF-medlemsstat til en anden EF-medlemsstat?

Kan Kommissionen endvidere redegøre for, hvorfor der i Belgien og Luxembourg ikke kun kræves en men to kopier af en ikke-selvklæbende tolddeklaration, medens der for pakker, der sendes til lande uden for EF, i visse tilfælde kun kræves en kopi af denne tolddeklaration?

Vil Kommissionen oplyse, hvad den agter at gøre for at fjerne dette unødvendige bureaukrati?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
 (26. juni 1985)

Selv om der ikke længere opkræves told på varer, der forsendes inden for Fællesskabet, findes der fortsat afgiftsgrænser mellem medlemsstaterne, som derfor forlanger, at afsenderen af en pakke angiver indholdet deraf, således at myndighederne kan opkræve eventuelle afgifter, der påhviler varen. Virkningen af angivelsen er naturligvis i mange tilfælde den, at den gør det muligt for modtageren af pakken at opnå afgiftsfritagelse i henhold til fællesskabsbestemmelserne, og Kommissionen presser fortsat på over for Rådet for at få hævet det afgiftsfrie beløb. Afsenderen angiver, at pakkens værdi ligger inden for den pågældende afgiftsfrie beløbsgrænse, og pakken leveres derefter normalt uden yderligere formaliteter.

For så vidt angår det konkrete spørgsmål vedrørende Belgien og Luxembourg, er Kommissionen i kontakt med myndighederne i disse medlemsstater for at finde ud af, hvorfor denne tilsyneladende unormale situation foreligger, og det ærede medlem vil snarest modtage yderligere oplysninger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2462/84

af Marijke Van Hemeldonck (S — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(27. marts 1985)

(85/C 248/19)

Om: Sygesikring af EF-tjenestemænds ægtefæller efter skilsmisse

Efter en skilsmisse kan en tjenestemand's forhenværende ægtefælle i overensstemmelse med artikel 72 (8) (10) (40) i tjenestemand'svedtægten højst få refunderet lægeudgifter 1 år efter, for så vidt denne person ikke er dækket af en anden form for forsikring.

I den senere tid har jeg fået kendskab til en række tilfælde, hvor ægtepar lader sig skille efter 30 års ægteskab. I de fleste tilfælde har kvinden opgivet sit erhverv for at rejse med sin ægtefælle til Belgien. Således er hendes pensions- og sygesikringsret knyttet til ægtefællens status. Pensionsspørgsmålet kan for det meste bringes i orden, eftersom de nationale lovgivninger indeholder bestemmelser herom. For yderligere at være forsikret i tilfælde af sygdom og invaliditet skal der imidlertid tegnes en ny forsikring til en højere præmie og med en bestemmelse om udelukkelse af følgerne af tidligere sygdomme.

Er forfordelingen af denne gruppe i overensstemmelse med Det europæiske Fællesskabs sociale målsætning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen

(2. juli 1985)

Den i vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber hjemlede sygesikring omfatter tjenestemanden, hans ægtefælle, når denne ikke er berettiget til ydelser af samme art og størrelse i henhold til nogen anden lov eller administrativ bestemmelse, hans børn og andre personer, over for hvem han har forsørgerpligt i vedtægtens forstand.

En streng gennemførelse af disse bestemmelser ville automatisk udelukke tjenestemandens tidligere ægtefælle fra og med datoen for skilsmissen. Dette kan give anledning til alvorlige problemer, navnlig fordi

lovgivningen i visse lande kræver en karenstid i forbindelse med nyt medlemskab uden hensyn til, om der er tale om privat eller obligatorisk medlemskab.

Dette forhold, at tjenestemandens tidligere ægtefælle — specielt den tidligere ægtefælle, der ikke udøver nogen form for erhvervsvirksomhed — ikke længere er med i sygesikringsordningen og således kan komme i en situation, hvor vedkommende er udelukket for enhver anden form for sygesikring, er der taget højde for i Rådets forordning (EØF) nr. 2074/83⁽¹⁾.

I denne forordning er der hjemmel for, at tjenestemandens fraskilte ægtefælle fortsat er dækket gennem den på vedtægten for tjenestemændene baserede sygesikringsordning, hvis han/hun kan godtgøre ikke at kunne dækkes af nogen anden offentlig sygesikringsordning, dog højst i et år, og uden at der skal betales sygesikringsbidrag.

Denne periode på et år, der løber fra datoen for skilsmis- sen, gør det muligt for den fraskilte ægtefælle at foreta- ge det nødvendige i relation til den nationale lovgivning, som nu gælder på grund af den afbrudte forbindelse med EF-tjenestemanden, således at der kan oprettes en national sygesikringsordning. Dette kan lade sig gøre i samtlige EF-medlemslande.

Denne situation, der er en følge af at medlemskabet af EF-tjenestemændenes sygesikringsordning er ophørt — samme situation kan i øvrigt opstå for børn eller andre personer, som tjenestemanden ikke længere har forsør- gerpligt over for, kan i forhold til den socialpolitik, som Fællesskabet går ind for på arbejdstagerområdet, ikke på nogen måde siges at være diskriminerende.

⁽¹⁾ EFT nr. L 203 af 27. 7. 1983, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2492/84

af Dorothee Piermont (ARC — D)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(1. april 1985)

(85/C 248/20)

Om: De tyske grønnes såkaldte fascisme

1. Hvad ved Kommissionen om forbindelserne mellem European Schiller Association, Europäische Arbeiterpartei og de politiske organisationer i Europa, der indholdsmæssigt har videreført de to førstnævnte organisationers kampagne imod de tyske grønnes såkaldte fascisme?

2. Hvad ved Kommissionen om European Schiller Associations finansielle kilder, især tilskud, den har fået i form af EF-midler?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors
(27. juni 1985)**

Kommissionen har ikke ydet nogen støtte til den omhandlede organisation og har ingen oplysninger om den.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2501/84
af Frank Schwalba-Hoth (ARC — D)
til Rådet for De europæiske Fællesskaber**

(1. april 1985)
(85/C 248/21)

Om: Gyldigheden af de belgiske myndigheders laissez-passes

1. Hvad mener Rådet om følgende hændelse:

Den 8. januar 1985 ville jeg henimod kl. 17.00 (jeg kom fra London) gå igennem paskontrollen i Bruxelles' lufthavn. Her foreviste jeg det laissez-passes for EP-medlemmer, som den belgiske regering havde udstedt til mig ved udgangen af sidste år.

Den tjenstgørende embedsmand lod mig ikke passere, forlangte at se yderligere dokumenter, bestred gyldigheden af et sådant laissez-passes, lod mig vente ti minutter og beslaglagde derefter det belgiske identifikationsdokument.

Hvor mange andre laissez-passes'er er der hidtil også uden grund blevet beslaglagt, og hvornår får jeg mon mit grænsedokument tilbage?

**Svar
(29. juli 1985)**

Rådet er af de belgiske myndigheder blevet underrettet om, at den belgiske regering efter talrige henvendelser fra medlemmer af Europa-Parlamentet, udsteder et særligt laissez-passes til disse, som skal gøre det lettere for dem at komme gennem paskontrollen ved ankomsten til Zaventem lufthavn.

Sammen med dette kort får de ligeledes udleveret en vejledning om hensigten med kortet og dets anvendelse.

Som det fremgår af denne vejledning skal dette særlige laissez-passes ikke betragtes som gyldig hjemmel til indrejse i Belgien (som f.eks. pas, nationalt identitetsbevis eller De europæiske Fællesskabers laissez-passes), men det giver ret til at passere gennem den kontrolindgang, der specielt er indrettet til medlemmerne af Europa-Parlamentet.

Som det ligeledes er påpeget i vejledningen, har kontrolløren ret til at forlange, at der forevises indrejsehjemmel. Det fremgår af oplysninger fra de belgiske myndigheder, at kontrolløren i det tilfælde, det ærede parlamentsmedlem nævner, har handlet i overensstemmelse med ovenstående. Det fremgår endvidere af disse oplysninger, at det pågældende laissez-passes ikke blev beslaglagt, men efterladt hos kontrolløren af det ærede medlem, der i mellemtiden på ny er kommet i besiddelse af sit kort.

Kontrolmyndighederne i Zaventem har indtil nu ikke beslaglagt noget laissez-passes.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3/85
af Peter Price (ED — GB)**

**til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(15. april 1985)
(85/C 248/22)**

Om: Informationspolitik

Hvor mange tjenstemænd er tilknyttet generaldirektorat X (information), og hvor har de deres tjenestested?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa de Meana
(21. juni 1985)**

Det samlede antal tjenstemænd, der er tilknyttet generaldirektorat X, er 317. Heraf arbejder 168 i Bruxelles.

Nedenfor gives en oversigt med en fordeling pr. kategori:

- Kategori A: 106,
- Kategori B: 81,
- Kategori C: 125,
- Kategori D: 6.

I GD X er desuden ansat 174 som lokalt ansatte, hvoraf alle med én undtagelse arbejder uden for Bruxelles.

For at give et samlet overblik over personalsituationen på presse- og informationskontorerne uden for hovedsædet omfatter nedenstående taloversigt både tjenstemænd og lokalt ansatte, der arbejder på det enkelte kontor:

- Ankara: 9,
- Athen: 13,
- Bangkok: 5,
- Belgrad: 1,
- Bonn (herunder Berlin og München): 35,

Canberra: 7,
 Caracas (herunder Santiago): 12,
 København: 15,
 Dublin: 12,
 Genève: 10,
 Haag: 15,
 Lissabon: 11,
 London (herunder Belfast, Cardiff og Edinburgh): 37,
 Luxembourg: 5,
 Madrid: 13,
 New Delhi: 7,
 Ottawa: 7,
 Paris (herunder Marseille): 34,
 Rom (herunder Milano): 33,
 Tokyo: 11,
 Washington (herunder New York): 30.

De græske myndigheder benyttede ikke denne mulighed i sin tid og som det ærede medlem anfører er Feta en ostetype og ikke en oprindelsesbetegnelse.

Derfor kan Kommissionen ikke betragte det som unormalt, at denne ost fremstilles andre steder end i Grækenland, som det er tilfældet med de fleste oste.

Kommissionen finder det ikke nødvendigt som led i den fælles landbrugspolitik at tage initiativ til, at fremstillingen af oste, som tidligere udelukkende produceredes i bestemte områder, forbeholdes disse.

3. Ifølge artikel 3, stk. 1, nr. 7 i Rådets direktiv 79/112/EØF⁽¹⁾ skal mærkningen af levnedsmidler omfatte »angivelse af det sted, hvor levnedsmidlet har oprindelse eller kommer fra, i de tilfælde, hvor undladelse heraf ville kunne vildlede forbrugeren med hensyn til levnedsmidlets virkelige oprindelsessted eller det sted hvor levnedsmidlet egentlig kommer fra«.

⁽¹⁾ EFT nr. L 33 af 8. 2. 1979, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 13/85

af Konstantinos Stavrou (PPE — GR)
 til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
 (15. april 1985)
 (85/C 248/23)

Om: Benævnelser for ost

I forbindelse med skriftlig forespørgsel nr. 2100/84⁽¹⁾ af Willi Rothley bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Finder den det normalt, at ost af typen »Feta« fremstilles i Danmark?
2. Påtænker den ikke kun at tillade anvendelse af benævnelser eller betegnelser for oste, der traditionelt fremstilles i en medlemsstat, hvori de er et særligt kulturtræk?
3. Mener den ikke, at det er nødvendigt systematisk at informere forbrugeren på hensigtsmæssig måde om fremstillingslandet for hver ostetype, der sælges, men henblik på at garantere forbrugeren, at produktet er autentisk?

⁽¹⁾ EFT nr. C 241 af 23. 9. 1985.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
 af Frans Andriessen
 (21. juni 1985)

1 og 2. Før oprettelsen af fællesmarkedet indeholdt visse medlemsstaters nationale lovgivninger inden for rammerne af Stresa-konventionen bestemmelser om oprindelsesbetegnelser, hvorefter det var muligt at afgrænse fremstillingsområderne og bevare en række traditionelle produkters oprindelige kvaliteter (f.eks. Parmigiano Reggiano, Roquefort osv.).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 63/85

af Andrew Pearce (ED — GB)
 til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
 (15. april 1985)
 (85/C 248/24)

Om: Forbundsrepublikken Tysklands tilbageholdelse af kildeskat på udbytte til moderselskaber i andre medlemsstater

Er Kommissionen i stand til at indlede en sag ved Domstolen mod Forbundsrepublikken Tyskland, fordi denne stadig fastholder ordningen med tilbageholdelse af kildeskat på udbytte til moderselskaber i andre medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
 af lord Cockfield
 (1. juli 1985)

Det er Kommissionens opfattelse, at medlemsstaternes udviklede ordninger om kildeskat på udbytter, der udloddes til moderselskaber i andre medlemsstater bør indordnes under harmoniserede bestemmelser baseret på fællesskabsdirektiver.

Derfor er et udkast til direktiv om en fælles skatteordning for moderselskaber og datterselskaber i forskellige medlemsstater⁽¹⁾ og et udkast til direktiv om harmonisering af ordninger vedrørende selskabsskatter og kildeskat på udbytter⁽²⁾ af Kommissionen blevet oversendt til Rådet.

Disse forslag er stadig under overvejelse i Rådet. Kommissionen presser hårdt på for at få Rådets tilslutning til disse og overvejer ikke for tiden at indlede en sag ved Domstolen.

(¹) EFT nr. C 39 af 22. 3. 1969, s. 7.

(²) EFT nr. C 253 af 5. 11. 1975, s. 2.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 92/85

af Alain Carignon (RDE — F)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(15. april 1985)

(85/C 248/25)

Om: Videnskabelige tjenestemænd — udtræden af tjenesten og ansættelse

I en betænkning af 10. december 1984 udarbejdet for udvalget om retlige anliggender og borgernes rettigheder (dok. 2-1158/84) gennemgås de nærmere bestemmelser for visse videnskabelige og tekniske tjenestemænds udtræden af tjenesten. Denne aktion vil omfatte 120 tjenestemænd og vil som følge af de udtrædelsesgodtgørelser, der skal betales, koste ca. 24 mio ECU.

Men i en betænkning dateret 9. januar 1985 og udarbejdet for energi-, forsknings- og teknologiudvalget (dok. 2-1365/84) konstaterer man, at det er planen at ansætte mere personale med henblik på gennemførelsen af et forskningsprogram vedrørende forvaltning og opbevaring af radioaktivt affald. Omkostningerne ved dette program ligger på ca. 200 mio ECU.

Spørgeren undrer sig over denne dobbelte udgift og ønsker oplyst, hvad der taler imod at knytte de videnskabelige tjenestemænd, hvis udtræden viser sig at medføre meget store omkostninger, til det nye forskningsprogram.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes

(25. juni 1985)

Forslaget til forordning om visse videnskabelige og tekniske tjenestemænds udtræden af tjenesten (¹) gælder personalet under Det fælles Forskningscenter. Dets hovedformål er at skaffe yngre ledere og kundskaber i forbindelse med en vis udvikling af Det fælles Forskningscenters flerårige program.

Alle disse forhold er allerede blevet forklaret i detaljer under Parlamentets behandling af dette forslag fra Kommissionen (²).

Forsknings- og udviklingsprogrammet (1985-89) for forvaltning og opbevarelse af radioaktivt affald, som det ærede medlem nævner, blev vedtaget af Rådet den 12. marts 1985 (³) med det beløb, der skønnedes nødvendigt, nemlig 62 mio ECU, herunder udgifterne i forbindelse med et personale på 12 ansatte, dvs. en forhøjelse på 2 ansatte i forhold til det foregående program.

Udgifterne til personale under dette program udgør under 10% af de samlede udgifter, hvoraf størstedelen medgår til kontrakter, hvortil udgifterne deles, og som skal afsluttes med forskningsorganisationer i medlemsstaterne.

De to yderligere ansatte, som er bevilget til udførelsen af dette program, er allerede trådt i funktion under programmet ved en omplacering af personale, der allerede er ansat, således at man ikke anvender personale fra Det fælles Forskningscenter.

Kommissionen vil gerne understrege, at den fortsat vil fremme mobilitet blandt forskere på europæisk niveau, herunder inden for sine egne tjenestegrene, i alle de tilfælde, hvor dette måtte vise sig formålstjenligt og muligt.

(¹) Dok, KOM(84) 214 endelig udg.

(²) Fuldstændigt referat af mødet den 17. juli 1985.

(³) EFT nr. L 83 af 25. marts 1985.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 93/85

af Gordon Adam (S — GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(15. april 1985)

(85/C 248/26)

Om: Støtte til projekter om fremme af turismen

Vil Kommissionen oplyse, hvor mange projekter om fremme af turismen der var blandt de projekter, som i 1984 modtog støtte fra EUGFL i den nordlige region i Det forenede Kongerige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen

(27. juni 1985)

EUGFL, udviklingssektionen, deltager ikke i finansieringen af projekter til fremme af turismen inden for

de direkte foranstaltninger. I direktiv 75/268/EØF⁽¹⁾ om landbrug i bjergområder og i visse ugunstigt stillede områder er det i artikel 10, stk. 2. fastsat: »I de ugunstigt stillede landbrugsområder, der har turistmæssig eller håndværksmæssig virksomhed, kan den i artikel 8 i direktiv 72/159/EØF⁽²⁾ nævnte tilskyndelsesordning, som tilpasset ved artikel 9, stk. 1, i dette direktiv, ligeledes omfatte investeringer i landbrugsbedriften af turistmæssig eller håndværksmæssig art op til et maksimumsbeløb på 10 000 ECU (14 564 ECU fra den 1. januar 1984) pr. bedrift«. Det betyder, at det ikke drejer sig om en støtte, der ydes særskilt og specielt til turistmæssige investeringer, men at disse investeringer kan integreres i en udviklingsplan for en landbrugsdrift.

For 1984 udgjorde det beløb, som EUGFL, udviklingssektionen, refunderede Det forenede Kongeriges regering, 36,7 mio ECU, heraf en del til de ugunstigt stillede områder i den nordlige del af Det forenede Kongerige, men det er ikke muligt at oplyse, om der under de meddelte udgifter til udviklingsplaner er foranstaltninger til fremme af turismen.

⁽¹⁾ EFT nr. L 128 af 19. 5. 1975, s. 6

⁽²⁾ EFT nr. L 96 af 23. 4. 1972, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 105/85

af Willy Kuijpers (ARC — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(17. april 1985)

(85/C 248/27)

Om: Transport af radioaktivt affald

Nogle gange om året sendes der radioaktivt affald fra atomkraftværket i Doel til oparbejdningsanlægget i La Hague. Denne transport foregår med tog.

Kommissionen bedes besvare følgende spørgsmål:

- Findes der et EF-direktiv om overvågning og sikkerhed i forbindelse med denne slags transporter?
- Foreligger der i benægtende fald et forslag til direktiv herom?
- Findes der et direktiv vedrørende informationspligt over for de lokale myndigheder og befolkningen langs togets rute?
- Foreligger der i benægtende fald et forslag til direktiv herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Stanley Clinton Davis

(1. juli 1985)

Transporten af radioaktive materialer omfattes i høj grad af Rådets direktiv om fastsættelse af de grundlæggende normer for beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, der er forbundet med ioniserende stråling⁽¹⁾.

Ifølge artikel 45 i dette direktiv skal medlemsstaterne, når som helst det er påkrævet, iværksætte overvågning eller indgriben.

De aspekter, som mere specifikt er knyttet til sikkerheden ved transporten af radioaktive materialer, er omfattet af artikel 43: afprøvning af effektiviteten af de tekniske sikkerhedsanordninger, udarbejdelse og godkendelse af nødplaner...

For så vidt angår den information, der skal gives de kommunale myndigheder og befolkningen i de kommuner, som passeres af konvojer med radioaktive materialer, henledes det ærede medlems opmærksomhed på, at det er medlemsstaternes regeringer, som Europa-Parlamentet har anmodet om på forhånd at underrette alle implicerede i forbindelse med transport af radioaktive materialer⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rådets direktiv af 3. september 1984 om ændring af direktiv 80/836/EURATOM for så vidt angår fastsættelse af de grundlæggende normer for beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, der er forbundet med ioniserende stråling. EFT nr. L 265 af 15. 10. 1984.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets beslutning af 13. september 1984 om miljøet og særlig Mont Louis-ulykken. EFT nr. C 274 af 15. 10. 1984.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 113/85

af Marijke Van Hemeldonck (S — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(17. april 1985)

(85/C 248/28)

Om: Oprettelse af en europæisk fond for risikovillig kapital

Kommissionen finansierer 50% af en studie, der udarbejdes af Granville & Co., London, og som skal forberede oprettelsen af en europæisk fond for risikovillig kapital (kaldet »Euramtech Venture Capital«). Medlemmer af European Venture Capital Association, EVCA, tilvejebringer fondens kapital på ti mio pund sterling.

Hvornår vil Kommissionen høre og underrette Europa-Parlamentet herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes

(2. juli 1985)

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem, at den har iværksat denne pilotaktion inden for rammerne af de bevillinger, den har fået tildelt til orienterende aktioner på innovationsområdet, og som den anvender i henhold til EØF-traktatens artikel 205.

I den af det ærede medlem nævnte sag har Kommissionen endnu ikke udsendt nogen officiel meddelelse. Den antager, at det ærede medlem bygger sin forespørgsel på en artikel i dagspressen, som i øvrigt indeholdt visse unøjagtigheder.

Den pågældende aktion går i realiteten ud på med midler fra budgetkonto 7 520 at yde tilskud — der skal tilbagebetales i tilfælde af succes — til selskabet Granville og Co. i London.

Dette selskab har sammen med andre medlemmer af European Venture Capital Association (EVCA) fra seks medlemsstater påtaget sig at gennemføre et pilotprojekt. Efter et begrænset udbud blandt alle EVCA's aktive medlemmer er der oprettet en forening, der fastlægger retningslinjerne for projektets gennemførelse.

Dette forsøgsprojekt har til formål at forberede etableringen af den første fond for risikovillig kapital, der på EF-plan skal specialisere sig inden for bestemte industrigrene.

Kommissionen yder tilskud af samme størrelsesorden som foreningens medlemmer til udgifterne i forbindelse med forberedelse og etablering af en sådan fond. Kommissionens tilskud kan imidlertid højst være på 250 000 ECU.

Da forberedelserne strækker sig over et år, forekommer det endnu at være for tidligt at sige noget om, hvorfra midlerne i en sådan fond skal komme. Etableres fonden, vil der under alle omstændigheder blive udsendt en meddelelse, hvori offentligheden opfordres til at tegne andele. I så fald skal fonden tilbagebetale det tilskud, Kommissionen har ydet i forberedelsesfasen.

Kommissionen agter at udbrede de oplysninger, der opnås gennem dette pilotprojekt, til den størst mulige kreds og vil selv drage de fornødne konsekvenser heraf.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 122/85

af Karel De Gucht (L — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(17. april 1985)

(85/C 248/29)

Om: Forlængelse af Hagelands status af udviklingszone

Den 22. juli 1985 mister Hageland sin status af udviklingszone, idet denne status kun blev tilkendt for tre år.

Kan Kommissionen oplyse, hvilken afgørelse den agter at træffe i sagen, og om den med andre ord er rede til at forlænge Hagelands status af udviklingszone ud over den 22. juli 1985, idet der i denne regions økonomiske situation, siden den tilkendes status af udviklingszone, hverken er sket reelle eller relative ændringer eller forbedringer, som kunne berettige til afskaffelse af regionens status af udviklingszone?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Peter Sutherland

(27. juni 1985)

I Kommissionens beslutning 82/740/EØF af 22. juli 1982 om afgrænsningen af udviklingsområderne i Belgien⁽¹⁾ fastsættes det, at der må ydes støtte til Noord Hageland i en periode af tre år regnet fra vedtagelsen af denne beslutning. I beslutningen fastsættes det endvidere, at Kommissionen inden udløbet af dette tidsrum skal foretage en ny analyse af den socio-økonomiske situation i dette område.

Kommissionen vil på grundlag af denne analyse tage stilling til, om Noord Hageland fortsat skal betragtes som et udviklingsområde eller ej.

Kommissionen vil meget snart gå i gang med denne analyse. Den vil da tage hensyn til de allernyeste oplysninger vedrørende den socio-økonomiske situation.

⁽¹⁾ EFT nr. L 312 af 9. 11. 1982, s. 18.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 132/85

af Ernest Glinne (S — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(17. april 1985)

(85/C 248/30)

Om: Lokale levnedsmiddelloverskud og levering af fødevarerhjælp i Afrika

Zimbabwe og Tanzania foreslår, at der for at statuere et eksempel foretages større undersøgelser af uoverensstemmelsen mellem den reelle kapacitet inden for den lokale levnedsmiddelproduktion og fødevarerhjælpen udefra til Afrika.

Zimbabwe figurerer på listen over de 20 afrikanske lande, som De forenede Nationer i en appel anbefaler til en ekstraordinær nødhjælp på 1,5 mia US \$. Det selv samme land er lykkeligvis i stand til at eksportere 1 mio tons majs i år og yderligere at oplagre 500 000 kg som nødlagre i tilfælde af tørke, samtidig med at det med lethed sikrer dækning af befolkningens behov.

De forenede Nationer har forudsagt et fald i levnedsmiddelproduktionen i Zimbabwe, således at den kom til at ligge 20% under det normale niveau, og har derfor anmodet om en yderligere international fødevarerhjælp ud over de 210 000 tons, som allerede er ydet, idet »2 mio indbyggere i Zimbabwe er fuldstændig afhængige af en gratis uddeling af fødevarer«...

Ud fra dette eksempel vil jeg gerne vide, om listen over afrikanske lande, der venter nødhjælp i form af fødevarer, er blevet seriøst udarbejdet, og om Kommissionens opfattelse på dette område er i overensstemmelse med FN's. Ingen drøfter vigtigheden af behovene i Mali, Mauretanien, Burkina Faso, Niger, Tchad, Sudan, Etiopien og Somali, såvel som Mocambique og Angola, i alt 10 lande. Dokumenterne er langt mindre overbevisende for de 10 andres vedkommende, der er valgt ud fra FN's liste.

For eksempel Tanzania, der støttes af FN, bekræfter, at det har behov for en nødhjælp på 63,2 mio US \$, hvoraf halvdelen i fødevarer. Men FAO mener, at Tanzania har et overskud på 120 000 tons i år, når der ikke tages hensyn til de 140 000 tons international fødevarerhjælp, der er undervejs.

Det bør altså kontrolleres for hvert land:

1. om den lokale produktion ikke i vidt omfang afsættes i landet og i udlandet via halvhemmelige kanaler og det sorte marked til priser, der ligger over de officielle;
2. om levering af fødevarerhjælp udefra ikke yderligere svækker viljen til lokal produktion, der tværtimod bør styrkes, selv om det bliver ved hjælp af administrative reformer, der er ubehagelige for lokale bureaukrater eller andre installerede magthavere ...? Fødevarerhjælp kan være udtryk for menneskelig solidaritet; men hvis stederne for en indsats vælges forkert, kan den udskyde eller helt stoppe tilpasningen af den lokale produktionskapacitet og produktionen af fødevareroverskud i de ofte forsømte afrikanske landbrugszoner.

Da behovene i de nævnte 20 afrikanske lande endnu en gang er blevet drøftet i sidste uge i Geneve under en FN-konference, anmoder jeg Kommissionen om at kommentere troværdigheden og nøjagtigheden af de anmodninger om nødhjælp i form af fødevarer, som FN forelægger i hvert enkelt tilfælde.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Lorenzo Natali

(25. juni 1985)

Kommissionen råder ikke over de oplysninger, der skal til for at kunne foretage en nøjagtig vurdering af de overslag over fødevarerunderskuddet i de tørkeramte lande, der udarbejdes af de internationale organisationer.

Det er uhyre vanskeligt at bedømme produktionen og forbruget af basisfødevarer i de afrikanske lande, da en del af produktionen har karakter af subsistenslandbrug, og fordi der ikke findes pålidelige statistikker. Hertil kommer andre, tekniske problemer, som det er tilfældet i forbindelse med Zimbabwe, hvor offentliggørelsen af oplysningerne om det dårlige høstår (maj 84-april 85) skete samtidig med offentliggørelsen af prognosen for høståret maj 85-april 86, som snarere må betegnes som gunstig.

På denne måde kan det i enkelte tilfælde ske — således som det ærede medlem nævner — at fødevarerhjælpen kommer på markedet i modtagerlandet på et uheldigt tidspunkt. Kommissionen gør sit yderste for at undgå sådanne tilfælde. Der er således ikke planer om at yde fødevarerhjælp til Zimbabwe.

På den anden side må det modsatte tilfælde også nævnes, fordi det ikke er mindre reelt og kan få alvorlige konsekvenser: for lavt anslåede behov (eller tvivl hos donorerne, som finder tallene for høje), hvilket resulterer i, at der ikke iværksættes nogen aktion, og derfor medfører lidelser for tusinder eller endog millioner af mennesker.

Derfor betragter Kommissionen, ligesom de andre donorer, de overslag over underskuddene, der offentliggøres af de internationale organisationer, som et referencemateriale snarere end som sikre oplysninger. De skal fortolkes under hensyn til andre, supplerende oplysninger, som ofte er af kvalitativ art.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 145/85

af Karel Van Miert (S — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(17. april 1985)

(85/C 248/31)

Om: Forældremyndighed og bortførelse af børn over landegrænserne

I sin beslutning af 16. marts 1984 herom⁽¹⁾ anmoder Europa-Parlamentet Kommissionen om at anbefale medlemsstaterne at vedtage en protokol, der med hensyn til anerkendelse og håndhævelse af beslutninger vedrørende forældremyndigheden supplerer Bruxelleskonventionen om retlig kompetence i forbindelse med og håndhævelse af beslutninger.

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen allerede truffet på dette område, og hvilke resultater er der opnået?

⁽¹⁾ EFT nr. C 104 af 16. 4. 1984, s. 135.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield**

(27. juni 1985)

For så vidt angår spørgsmålet om forældremyndighed, mener Kommissionen, at en gyldig fællesskabsløsning kun kan anvendes som supplement til Europarådets konvention om anerkendelse og gennemførelse af afgørelser vedrørende forældremyndighed. Før end Kommissionen tager et eventuelt initiativ, bør man afvente den omtalte konventions ikrafttræden.

Kommissionen fortsætter sit arbejde for dels at sikre sig, at medlemsstaterne ratificerer Strasbourg-konventionen, dels for at undgå, at de tager forbehold, som skal gælde inden for Fællesskabet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 191/85

af Willy Kuijpers (ARC — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. april 1985)

(85/C 248/32)

Om: Udførsel af pesticider til lande i den tredje verden

Kommissionen anmodes om følgende oplysninger:

- a) Hvilke pesticider er tilladt til brug inden for landbrug og gartneri i EFs medlemsstater? Kan der eventuelt forelægges en liste over produkterne med henvisning til det pågældende EØF-direktiv eller de nationale lovbestemmelser?

Der ønskes oplysninger om acaricider, algicider, baktericider, fungicider, herbicider, insekticider, molluscider, nematicider og rodenticider.

- b) Hvilke pesticider er forbudt til brug inden for landbrug og gartneri i EFs medlemsstater? Kan der even-

tuelt forelægges en liste over produkterne med henvisning til det pågældende EØF-direktiv eller de nationale lovbestemmelser?

- c) Hvilke pesticider udføres fra EFs medlemsstater til lande i den tredje verden? Kan der eventuelt forelægges en liste over produkterne, eksportørerne, bestemmelseslandet i den tredje verden samt udførsels-tal for hver enkelt virksomhed, produkt og land?
- d) Findes der internationale retningslinjer for ind- og udførslen af pesticider til den tredje verden?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(27. juni 1985)

Der er i EF ikke opstillet nogen liste over godkendte plantebeskyttelsesmidler. Medlemsstaterne har godkendt flere tusinde forskellige præparater, hvori der er anvendt over 500 aktive stoffer. Kommissionen er ikke i stand til at foretage en så tilbundsående undersøgelse, som den, der er nødvendig for at kunne svare detaljeret på det ærede medlems spørgsmål.

Generelt anvender medlemsstaterne princippet om en positiv liste, således at det kun er tilladt at markedsføre produkter, der er opført på en sådan liste, mens der er forbud mod alle øvrige produkter.

Medlemsstaternes handlefrihed med hensyn til godkendelse af produkterne begrænses dog af bestemmelserne i direktiv 79/117/EØF⁽¹⁾. Medlemsstaterne må, bortset fra visse midlertidige undtagelser, ikke godkende produkter, der indeholder aktive stoffer opført på den liste, der er knyttet som bilag til nævnte direktiv, og hvoraf der sendes en kopi direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

Kommissionen beklager, at den kun delvis kan svare på spørgsmålet. Den eneste officielle statistiske kilde, den råder over, er nemlig NIMEXE⁽²⁾, hvor pesticiderne er opført under NIMEXE-nummer 38.11 og underopdelt i store kategorier efter deres anvendelse (insekticider, fungicider osv.) og ikke efter, hvilket eller hvilke aktive stoffer de indeholder. Som Kommissionen allerede fremførte i sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 1082/82 fra Allan Rogers⁽³⁾, kan den give visse statistiske oplysninger, som dog på grund af deres omfang vil blive sendt til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

En række internationale organisationer har truffet foranstaltninger vedrørende den internationale handel med forbudte produkter eller produkter, der er underkastet strenge begrænsninger, bl.a. for så vidt angår kemiske produkter:

— De forenede Nationers generalforsamling (1982): resolution 37/137 om beskyttelse mod sundheds- og miljøskadelige produkter: foreløbig liste over

produkter, hvis brug og/eller salg er blevet forbudt, indstillet, strengt begrænset eller, for så vidt angår farmaceutiske produkter, ikke er godkendt af regeringerne.

- GATT (1982): ministerialbeslutning vedrørende eksport af nationalt forbudte varer.
- OECD (1984): Rådets henstilling vedrørende udveksling af oplysninger om eksport af forbudte kemiske produkter og af kemiske produkter, der er underkastet strenge begrænsninger.
- UNEP (1984): foreløbig ordning om notificering af forbudte kemiske produkter og kemiske produkter, der er underkastet strenge begrænsninger.

Endvidere er FAO i gang med at lægge sidste hånd på et udkast til et internationalt kodeks for distribution og anvendelse af pesticider.

⁽¹⁾ EFT nr. L 33 af 8. 2. 1979, s. 36.

⁽²⁾ Statistisk varefortegnelse for Fællesskabets udenrigshandel og for samhandelen mellem dets medlemsstater, EFT nr. L 337 af 24. 12. 1984.

⁽³⁾ EFT nr. C 339 af 27. 12. 1982, s. 10.

Efter de tre møderækker, hvori også Elfenbenskysten deltog meget aktivt (lederen af Elfenbenskystens delegation optrådte her som talsmand for gruppen af producentlande) var det, bl.a. takket være de initiativer, Fællesskabet tog på grundlag af forslag fra Kommissionen, muligt at nå betydeligt videre frem mod indgåelse af en fjerde international kakaooverenskomst.

Der er allerede nu enighed om næsten samtlige økonomiske bestemmelser i den nye aftale, med undtagelse af de afgørende spørgsmål om prisniveauer og prisrevisionsmekanismer, som det til trods for en væsentlig tilnærmelse af de forskellige synspunkter ikke har været muligt at nå til enighed om, bl.a. som følge af den usikkerhed, der er forbundet med den internationale valutasisituation.

Kommissionen har parallelt med og som supplement til de foranstaltninger til fordel for råvaresektoren, der er omfattet af AVS-EØF-konventionerne, herunder bl.a. STABEX, altid bestræbt sig på at fremme indgåelsen af internationale aftaler, som sigter mod en stabilisering af råvarepriserne, og vil fortsat gøre alt for at lette den snarlige indgåelse af en fjerde international kakaooverenskomst, der er både effektiv og realistisk.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 202/85

af Luc Beyer de Ryke (L — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(23. april 1985)

(85/C 248/33)

Om: Kakao-priser

Formanden for konferencen om fornyelsen af den internationale kakao-aftale håbede på at opnå enighed om en aftale i Geneve på trods af de grundlæggende uoverensstemmelser om interventionspriserne.

Elfenbenskystens og USAs fravær fra konferencen må beklages, eftersom Elfenbenskysten er den største producent samt medlem af AVS, mens USA er den største forbruger.

Hvilken politik har Kommissionen på dette område? Hvilke konklusioner drager EF af denne konference, især i forhold til STABEX og Lomé III-konventionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Lorenzo Natali

(1. juli 1985)

Fællesskabet og medlemsstaterne deltog i de tre møderækker i den internationale konference om kakao, der blev afholdt i Genève i 1984 og i begyndelse af 1985 (7.-25. maj 1984, 8. oktober-2. november 1984 og 18. februar-15. marts 1985).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 232/85

af Ray Mac Sharry (RDE — IRL)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(23. april 1985)

(85/C 248/34)

Om: Midlerne til de integrerede middelhavsprogrammer

Kan Kommissionen give sikkerhed for, at midlerne til de integrerede middelhavsprogrammer ikke vil blive udbetalt på bekostning af andre programmer, navnlig dem, der finansieres under ESF, EFRU og EUGFL?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors

(10. juli 1985)

Som det fremgår af artikel 11 i Kommissionens forslag til forordning om de integrerede middelhavsprogrammer⁽¹⁾, kan Kommissionen bekræfte, at den har til hensigt at iværksætte IMP, uden at dette dog får negativ indvirkning på strukturfondenes foranstaltninger til fordel for prioriterede eller mindre velstillede regioner, som ikke er omfattet af IMP. Dette gøres muligt ved en reel forøgelse af fondenes tildelinger.

⁽¹⁾ KOM(85)180 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 247/85

af Benjamin Visser (S — NL)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(23. maj 1985)

(85/C 248/35)

Om: Salg til tredjelande af skibe til sejlads på indre vandveje

1. Mener Kommissionen ikke, at svaret af 13. marts 1985 på mine spørgsmål af 12. oktober 1984 (skriftlig forespørgsel nr. 1052/84) på ingen måde er udtømmende?
2. Er Kommissionen stadig villig til at forsøge at give et så konkret svar som muligt på de konkrete spørgsmål, der blev stillet af mig den 12. oktober sidste år?
3. Hvis det af besvarelsen af disse spørgsmål mod forventning skulle vise sig, at Kommissionen hidtil endnu ikke har reageret på de i Albers-betænkningen (PE 87.786/ændel.) indeholdte henstillinger om dette emne, kan Kommissionen da anføre, på hvilken måde den har til hensigt at reagere på Parlamentets beslutninger?

(¹) EFT nr. C 118 af 13. 5. 1985, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis

(28. juni 1985)

Kommissionen er stadig af den opfattelse, som den gav udtryk for i sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 1052/84 fra det ærede medlem at salg til tredjelande af skibe til sejlads på indre vandveje, selv i det omfang de teknisk og finansielt er gennemførlige, kun kan yde at beskedent bidrag til en reduktion af kapaciteten, og at beslutningen herom først og fremmest afhænger af skibenes ejere.

At der kun forekommer få salg af denne art, skyldes de tekniske vanskeligheder og omkostningerne ved transport af disse skibe, der i almindelighed er gamle eller endog i en teknisk betænkelig stand, til lande uden for Europa.

Kommissionen understreger på ny, at den går ind for en reduktion af den bestående kapacitet inden for sejlads på indre vandveje, og den vil fortsat støtte enhver national foranstaltning, der tager sigte på en sådan reduktion. I denne sammenhæng vil Kommissionen som den allerede har gjort det i forbindelse med ophugningsforanstaltningerne, påskønne enhver hjælp fra medlemsstaterne med henblik på at opbygge eventuelle markeder for eksport af skibe til interesserede tredjelande.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 254/85

af Tom Normanton (ED — GB)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(29. april 1985)

(85/C 248/36)

Om: Europæeres ret til at besidde ejendom overalt i EF

Kan Rådet oplyse, hvilke skridt det vil tage for at sikre, at medlemsstaterne overholder de højtidelige forpligtelser, de har indgået med underskrivelsen af Rom-traktaten, navnlig hvad angår de rettigheder, som alle borgere har til frit at erhverve og besidde ejendom overalt i Fællesskabet?

Svar

(29. juli 1985)

Rådet er ikke klar over, hvilke bestemmelser i traktaten det ærede parlamentsmedlem sigter til, når han henviser til generelle rettigheder for alle borgere til frit at erhverve og besidde ejendom overalt i Fællesskabet.

Under alle omstændigheder henledes det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed på det forhold, at hvis en medlemsstat ikke overholder en af de forpligtelser, der påhviler den i henhold til traktaten, tilkommer det Kommissionen at drage omsorg for, at traktaten overholdes og i givet fald at indbringe sagen for Domstolen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 286/85

af Daniel Ducarme (L — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(29. april 1985)

(85/C 248/37)

Om: Beskatning

Hvilke foranstaltninger er der siden 1980 gennemført i hver enkelt medlemsstat (med alle detaljer) til lettelse af skattebyrden på virksomheder og enkeltpersoner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield

(27. juni 1985)

Et udførligt svar på det ærede medlems spørgsmål forudsætter langvarige og omfattende undersøgelser, som Kommissionen ikke for øjeblikket har mulighed for at foretage.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 327/85
af Johanna Maij-Weggen (PPE — NL)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
 (4. maj 1985)
 (85/C 248/38)

Om: Forbindelse mellem afstanden mellem arbejdsplads og bopæl og sygdom, fravær og familieproblemer

Har Kommissionen kendskab til rapporten fra Det europæiske institut til forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene i Dublin om forbindelsen mellem afstanden mellem arbejdsplads og bopæl og sygdom, fravær og familieproblemer?

Agter Kommissionen i betragtning af konklusionerne i denne rapport at tage visse initiativer på europæisk plan til fordel for personer, der rejser frem og tilbage mellem arbejdsplads og bopæl, og i bekræftende fald, hvad består disse initiativer i?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
 af Peter Sutherland

(5. juli 1985)

Ja, Kommissionen har kendskab til den af det ærede medlem omtalte rapport.

Kommissionen vil på passende tidspunkt drage de nødvendige konklusioner af denne undersøgelse samt af den europæiske undersøgelse fra 1982 om pendlingen mellem hjem og arbejdsplads og følgerne heraf samt af den igangværende undersøgelse om »medindflydelse: planlægning, finansiering og drift af transportmidler til nærtrafik«, der ligledes udføres af Det europæiske institut til forbedring af leve- og arbejdsvilkårene.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 330/85
af Johanna Maij-Weggen, Yvonne Van Rooy
(PPE — NL)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
 (4. maj 1985)
 (85/C 248/39)

Om: Forurening af Maas-floden

Har Kommissionen kendskab til den seneste rapport fra »Stichting Reinwater« om forureningen af Maas⁽¹⁾?

Er Kommissionen klar over, at fire belgiske virksomheder i henhold til denne rapport i stor stil dumper forurenende og stærkt forurenende industrielle affaldsstoffer i Maas, nemlig:

- Phenix: trichlorid, jern, mangan, kobber, krom og olie
- Cockerill: zink, kobber, bly og mangan
- Nouveau Hall de Cuivre et Zinc: kobber og kadmium
- Armco Liege: jern, mangan, kobber og olie.

Kan Kommissionen oplyse, om de pågældende virksomheder har tilladelse til at dumpe disse affaldsstoffer?

Kan Kommissionen oplyse, hvilke af de dumpede stoffer der falder ind under europæiske direktiver, og om disse direktiver i Belgien allerede er omsat til national lov, med andre ord, om disse direktiver allerede anvendes i Belgien?

Hvad mener Kommissionen om »Stichting Reinwaters« ide om at nedsætte en »international Maas-komite« med deltagelse af både Frankrig, Belgien og Nederlandene, og er Kommissionen rede til at tage initiativer hertil?

⁽¹⁾ »Maaswater onderzocht«: Stichting Reinwater, Vossiusstraat 20, Amsterdam, Nederlandene/oktober 1984.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
 af Stanley Clinton Davis

(8. juli 1985)

Kommissionen har endnu ikke modtaget denne rapport, men er klar over, at industrivirksomheder i Liège-området udleder forurenende stoffer.

Af de nævnte stoffer omfattes kun kadmium af direktiv 83/153/EØF⁽¹⁾. I henhold til dette direktiv er det medlemsstaterne, der udsteder udledningstilladelser, og de har to år til at efterkomme direktivet. Dette direktiv træder i kraft den 28. september 1985. Kommissionen har endnu ikke modtaget de belgiske gennemførelsesbestemmelser.

Det hedder i artikel 10 i direktiv 76/464/EØF⁽²⁾, at »... flere medlemsstater i givet fald hver for sig eller i fællesskab kan fastsætte bestemmelser, der er strengere end bestemmelserne i dette direktiv«.

Kommissionen er således positivt indstillet over for alle kontaktinitiativer mellem medlemsstaterne med henblik på en bedre miljøbeskyttelse. Den er endvidere klar over, at der allerede er taget kontakt mellem de tre medlemsstater, der berøres af udledningerne i Maas. Men oprettelse af en »International Maas-kommission« er ikke et initiativ, som Kommissionen har kompetence

til at tage. Endvidere kan der blive tale om et nyt instrument, når forhandlingerne i Det europæiske Råd er fuldført, og den europæiske konvention til beskyttelse af internationale vandveje mod forurening er undertegnet. Fællesskabet har som underskriver af denne konvention mulighed for at deltage aktivt i arbejdet i de internationale kommissioner, der skal oprettes som led i denne konvention.

(¹) EFT nr. L 291 af 24. 10. 1983, s. 1.

(²) EFT nr. L 129 af 18. 5. 1976, s. 28.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 398/85

af François Roelants du Vivier (ARC — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(8. maj 1985)

(85/C 248/40)

Om: Uheld i forbindelse med transport af farlige stoffer

Natten mellem tirsdag den 2. april og onsdag den 3. april 1985 kolliderede en tankvogn med kemiske stoffer, en anden tung lastvogn og en personbil på motorvejen mellem Freiburg og Basel i Tyskland: tre personer omkom ved denne ulykke, og branden i tankvognen medførte et udslip af giftige dampe, som berørte to nærliggende landsbyer, en i Tyskland og en i Frankrig, med efterfølgende forgiftning af omkring hundrede personer.

Onsdag den 10. april 1985 skete der med få timers mellemrum tre ulykker på fransk område, hvori lastvogne, der transporterede farlige stoffer, var impliceret; ved disse ulykker omkom to mennesker og en halv snes huse blev sat i brand.

1. Hvilken lære uddrager Kommissionen af disse ulykker? Mener den ikke, at der på dette område eksisterer alvorlige huller i lovgivningen, som må udfyldes på europæisk plan?
2. Kan Kommissionen mere generelt
 - a) oplyse antallet af ulykker i forbindelse med transport af farlige stoffer og farligt affald i de seneste år i Det europæiske Fællesskab?
 - b) oplyse de statistiske data for sådanne ulykker opdelt efter medlemsstat og transportform (vej- eller lufttransport, transport ad indre vandveje eller søtransport)?
 - c) oplyse, hvilke skader civilpersoner er blevet påført som følge af disse ulykker?
 - d) oplyse årsagerne til disse ulykker, og navnlig om der var tale om overholdelse eller manglende overholdelse af de ved lov fastsatte bestemmelser på dette område?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 544/85

af Luc Beyer de Ryke (L — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(24. maj 1985)

(85/C 248/41)

Om: Transport af farligt affald ad landevej

Efter forgiftningen af mere end 25 personer i Forbundsrepublikken Tyskland på motorvejen mellem Köln og Koblenz som følge af, at der blev frigjort giftige gasarter, da flere tromler med kemiske produkter blev tabt, er der for nylig indtruffet tre ulykker i Frankrig ved henholdsvis Lyon, St. Die og Sigean (Aude). Alt dette viser klart den konstante fare, der er forbundet med transport ad landevej af kemiske produkter og flydende gas.

Kommissionen har allerede truffet en række foranstaltninger vedrørende sådanne transporter.

Ville det imidlertid ikke være på sin plads at skærpe disse foranstaltninger på baggrund af den række ulykker, der er forårsaget af det, pressen kalder »kørende bomber«?

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis

på skriftlige forespørgsler nr. 398/85
og nr. 544/85

(8. juli 1985)

1. Den type ulykke, som det ærede medlem henviser til, skyldes snarere menneskelige fejl end manglende tekniske forskrifter på internationalt plan. En øget og strengere kontrol med de eksisterende regler og aftaler ville derfor hjælpe med til at mindske antallet af sådanne ulykker. Da denne kontrol henhører under nationale eller lokale myndigheder, er Kommissionen ved at undersøge mulighederne for at skabe en forbedring på dette område ved hjælp af moderne informationsteknik. Endvidere har Kommissionen i sinde i forbindelse med færdselssikkerhedsåret 1986 at udarbejde forslag om mere ensartede betingelser for erhvervelse af førerbevis og teknisk kontrol med motorkøretøjer som anført i dens seneste meddelse til Rådet (¹). Kommissionen har også nedsat en intern arbejdsgruppe, der skal undersøge problemerne i forbindelse med transport af farlige stoffer med alle transportmidler. Denne arbejdsgruppe er endnu ikke nået frem til nogen konklusioner, men dens arbejde kan meget vel føre til et forslag til Rådet om en indsats på dette område.

2. Kommissionen er ude af stand til at fremlægge omfattende statistiske oplysninger om ulykker, hvori der har været involveret farlige stoffer. Bestræbelserne for at indsamle sådanne statistikker har i mange

medlemsstater resulteret i et stort antal data om ulykker i almindelighed, hvoraf kun meget få kan anses for at være blevet forværret på grund af farlige stoffer.

Den nyeste og mest omfattende undersøgelse på dette område blev foretaget af det belgiske vejtransportinstitut i 1980-1983. I denne fireårsperiode skete der i Belgien ca. 240 000 trafikulykker som resulterede i 320 000 sårede og nær ved 9 000 dræbte. Det samlede antal ulykker, hvor der var involveret farlige stoffer, var 343, som medførte 25 døde og 220 sårede. Kun i 75 af disse ulykker blev situationen forværret af de farlige stoffer, hvilket resulterede i 1 dræbt og 5 sårede, alle i en og samme ulykke i nærheden af Huy in 1983.

Da denne undersøgelse kan anses for forholdsvis repræsentativ for Fællesskabet, har Kommissionen besluttet at anvende dens konklusioner og henstillinger som grundlag for de i afsnit 1 nævnte foranstaltninger.

(¹) Dok. KOM(85) 239 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 410/85

af lord O'Hagan (ED — GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(9. maj 1985)

(85/C 248/42)

Om: Transport af levende dyr

Der er for nylig blevet givet udtryk for stor uro i Det forenede Kongerige over transporten af levende dyr i Fællesskabet.

1. Hvilke fællesskabsretsregler eksisterer allerede på dette område?
2. Er de tilstrækkelige?
3. Er Kommissionen sikker på, at de håndhæves?
4. Hvilke yderligere foranstaltninger påtænker Kommissionen nu at gennemføre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen

(10. juli 1985)

1. Der er fastsat fællesskabsregler til beskyttelse af dyr under transport i Rådets direktiv 77/489/EØF om beskyttelse af dyr under international transport (¹) og i Rådets direktiv 81/389/EØF (²) om fastsættelse af bestemmelser, der er nødvendige for iværksættelsen af direktiv 77/489/EØF.

2. Kommission mener, at denne lovgivning giver et godt grundlag for at sikre beskyttelse af alle dyrearter under international transport. De udførlige tekniske bestemmelser i disse regler skal finde anvendelse på transport ad landevej, ad luftvejen og ad søvejen. Det er imidlertid nødvendigt at sikre, at de fastsatte bestemmelser anvendes i praksis.

3. Fra tid til anden har Kommissionen fået kendskab til klager over manglende håndhævelse af fællesskabsbestemmelserne i de forskellige medlemsstater. Kommissionen har hver gang reageret hurtigt for at sikre, at medlemsstaterne opfylder deres forpligtelser i forbindelse med disse fællesskabsbestemmelser. For nylig er der kommet en klage fra Royal Society for the Protection of Animals, som hævder, at bestemmelserne ikke håndhæves af Det forenede Kongerige.

4. Kommissionen foretager en omhyggelig undersøgelse af de klager, den får kendskab til. Den har allerede anmodet om kommentarer fra Det forenede Kongeriges og Frankrigs regering. Den vil opfylde de forpligtelser, den har til at sikre, at fællesskabsbestemmelserne finder anvendelse.

Kommissionen vil også i størst muligt omfang fortsætte med at støtte det arbejde, der allerede gøres på forskningsområdet inden for Den videnskabelige Komité for Landbrugsforskning vedrørende spørgsmål om dyretransport.

Endvidere mener Kommissionen, at opstillingen af EF-kutymeregler kunne blive et værdifuldt bidrag til den praktiske anvendelse af disse retsfor skrifter. Med henblik herpå er der på et kontraktsretligt grundlag skabt mulighed for at opstille kutymeregler for transport af dyr.

(¹) EFT nr. L 200 af 8. 8. 1977, s. 10.

(²) EFT nr. L 150 af 6. 6. 1981, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 423/85

af Hans-Juergen Zahorka (PPE — D)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(9. maj 1985)

(85/C 248/43)

Om: Mulighed for hurtig ekspedition ved udrejse fra Bruxelles' lufthavn

Medlemmer af Europa-Parlamentet har ved indrejse via Bruxelles' lufthavn mod forevisning af en passerseddel mulighed for blive ekspederet hurtigt gennem en særlig indgangsdør. Er Rådet rede til at anmode den belgiske regering om en lignende ordning også ved udrejse fra Bruxelles' lufthavn?

Dette spørgsmål stilles, fordi der mange gange opstår betydelige køer ved grænsekontrolstederne ved udrejse, og med de tekniske muligheder kunne der efter min mening indrettes en særlig udgangsdør for medlemmer af Parlamentet, således at disse dels på grund af deres forpligtelser i forbindelse med deres mandat i Bruxelles og dels på grund af faste afgangstider for deres fly undertiden kunne nå deres fly så at sige i sidste øjeblik?

Svar

(29. juli 1985)

I artikel 8 i protokollen vedrørende De europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter bestemmes det, at Forsamlingens medlemmer hverken administrativt eller på anden måde er undergivet nogen begrænsning i deres bevægelsesfrihed på vej til eller fra Forsamlingens mødested.

De belgiske myndigheder har underrettet Rådet om de foranstaltninger, de har truffet, for at disse bestemmelser kan overholdes fuldt ud, og navnlig at de har besluttet at udstede særlige passersedler til medlemmerne af Europa-Parlamentet.

Det tilkommer de belgiske myndigheder at fastsætte de nærmere regler for anvendelsen af denne passerseddel.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 433/85

af James Provan (ED — GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(9. maj 1985)

(85/C 248/44)

Om: Firmaet John Deere

Er Kommissionen overbevist om, at firmaet John Deere efter at være blevet idømt en stor bøde nu overholder den handelspraksis, der forventes af det i Det europæiske Fællesskab?

Vil den i benægtende fald undersøge sagen nærmere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Peter Sutherland

(8. juli 1985)

Kommissionen har ingen grund til at tro, at firmaet John Deere ikke skulle overholde det efterlevelspro-

gram, som det indførte efter at være blevet underrettet om Kommissionens indvendinger mod de eksportforbud, der fandtes i dets forhandlerkontrakter⁽¹⁾. Hvis Kommissionen skulle blive bekendt med noget, der tydede på det modsatte, vil den naturligvis gribe ind på passende måde.

⁽¹⁾ Jf. især artikel 4 i Kommissionens afgørelse i John Deere-sagen af 14. december 1984, EFT nr. L 35 af 7. 2. 1985.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 441/85

af Marijke Van Hemeldonck (S — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(9. maj 1985)

(85/C 248/45)

Om: Fransk anti-trust-lovforslag

Den franske minister Beregovoy har for nylig forelagt et lovforslag, der skal give »konkurrenceudvalget« større bevægelsesfrihed i anti-trust-sager, således at dette udvalg vil få de samme beføjelser som det tyske »Bundeskartellamt«.

Ser Kommissionen i den kendsgerning, at medlemsstaterne tiltager sig flere beføjelser på konkurrenceområdet, ikke et tegn på, at den selv har svigtet i dette spørgsmål?

Mener Kommissionen ikke, at det er nødvendigt med en klarere adskillelse mellem de nationale beføjelser og fællesskabsbeføjelserne på konkurrenceområdet (jf. Bundeskartellamts optræden i forbindelse med Grundigs overtagelse af den nederlandske Philips-virksomhed og bedragerisagen med Loewe-Opta)?

Er Kommissionen af den opfattelse, at de nationale anti-trust-myndigheders nuværende optræden udgør en hindring for udbygningen af det fælles marked?

Hvilken politik vil Kommissionen følge i denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Peter Sutherland

(8. juli 1985)

Kommissionen har altid hilst det velkomment, når medlemsstaterne gør en indsats for at sikre effektiv konkurrence på nationalt plan⁽¹⁾. Kommissionen har på den anden side også til stadighed sikret, at de foranstaltninger, som de nationale monopolmyndigheder træffer, ikke kommer i konflikt med Fællesskabets kon-

kurrencepolitik, hvilket kan ske i de tilfælde, fællesskabslovgivningen og den nationale lovgivning kan anvendes parallelt. Som et resultat af de meget nære og regelmæssige kontakter, som Kommissionen har med medlemsstaternes kompetente myndigheder, er man nået frem til den løsning, at sager af europæisk dimension i princippet skal behandles i henhold til EF-lovgivningen, mens sager, hvori både EF-myndighederne og de nationale myndigheder er involveret, skal afgøres inden for rammerne af gensidigt samarbejde og samråd.

De forhold, der var tale om i den specifikke sag (Philips-Grundig), hvortil det ærede medlem henviser, gav ikke anledning til anvendelse af EØF-traktatens konkurrenceregler, og de nationale myndigheders indgriben i denne sag kolliderede derfor ikke med Fællesskabets kompetence.

Da fællesskabsretten har forrang og erfaringen har vist, at sager, hvori der opstår konflikt, forekommer meget sjældent og hidtil altid er blevet løst, mener Kommissionen ikke, at det er nødvendigt med et lovgivningsinitiativ med henblik på at afgrænse Fællesskabets og medlemsstaternes respektive kompetence.

Kommissionen er enig i, at dersom den nationale konkurrencepolitik og dens anvendelse divergerer mærkbart fra medlemsstat til medlemsstat, kan der opstå problemer, der kompromitterer fællesmarkedets enhed. Men de indberetninger, som Kommissionen hvert år modtager fra medlemsstaterne vedrørende udviklingen i deres nationale konkurrencepolitik, og som kort omtales i Kommissionens årlige beretning om konkurrencepolitikken, synes at vise, at udviklingen rent faktisk tenderer mod at gå i samme retning⁽²⁾. Endelig skal det nævnes, at Kommissionen er af den opfattelse, at en rigoristisk håndhævelse af Fællesskabets konkurrenceregler — også via de nationale domstole — vil bidrage til at fremme udviklingen af det fælles marked.

⁽¹⁾ Se Sjette beretning om Konkurrencepolitikken (pkt. 66 og 67) og Syvende beretning om Konkurrencepolitikken (pkt. 75).

⁽²⁾ Ibid.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 460/85

af Karl von Wogau (PPE — D)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(20. maj 1985)

(85/C 248/46)

Om: Momsdirektivernes gennemførelse i Italien

Har Kommissionen kendskab til, at der hele tiden opstår vanskeligheder i forbindelse med de italienske skattemyndigheders tilbagebetaling af indbetalte momsbeløb?

I et konkret tilfælde nægtede man f.eks. at foretage en tilbagebetaling under henvisning til, at de pågældende fakturaer var udstedt i udenlandsk valuta.

Hvad agter Kommissionen at gøre for at sikre en gnidningsløs afvikling af tilbagebetalingerne af merværdiafgift i Det europæiske Fællesskab?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield

(10. juli 1985)

1. Rådets ottende direktiv af 6. december 1979 (79/1072/EØF)⁽¹⁾ om tilbagebetaling af merværdiafgift til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i indlandet, er blevet gennemført i Italien (Jf. ministeriel anordning af 20. maj 1982, G.U. nr. 146 af 29. maj 1982).

2. Kommissionen har gentagne gange over for den italienske regering understreget nødvendigheden af at fremskynde den administrative praksis med hensyn til tilbagebetaling og som følge heraf har der fundet nogle forbedringer sted. Kommissionen vil fortsætte med at presse på, således at tilbagebetalingerne fremskyndes.

⁽¹⁾ EFT nr. L 331 af 27. 12. 1979, s. 11.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 467/85

af Gerhard Schmid (S — D)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(20. maj 1985)

(85/C 248/47)

Om: Hungersnød i Etiopien

I august 1984 fremsendte den etiopiske regering et appelskrift »Review of current situation in drought affected regions of Ethiopia« til de udenlandske ambassader. Det vigtigste punkt i appelskriftet var, at Etiopien ikke længere havde korn på lager, og at den lovede fødevarerhjælp ikke var ankommet. Først efter en TV-film i BBC i oktober 1984 begyndte strømmen af international bistand. I november 1984 stillede EF yderligere bevillinger til rådighed over det løbende budget.

1. Hvornår fik Rådet kendskab til appelskriftet fra den etiopiske regering?
2. Hvorledes har Rådet reageret på det i appelskriftet nævnte uopsættelige problem?
3. Hvorledes er det muligt, at medlem af Rådet og tysk forbundsminister for økonomisk samarbejde, dr. Juergen Warnke, efter eget udsagn første gang fik kendskab til hungersnøden i midten af oktober 1984?

Svar
(29. juli 1985)

Efter en første nødplan på næsten 80 mio ECU, som blev iværksat i april 1984, forelagde Kommissionen i oktober 1984 Rådet sin vurdering af den forværrede situation i de tørkeramte lande i Afrika, særlig i Etiopien, og understregede nødvendigheden af en væsentlig forøgelse af nødhjælpen til disse lande.

Takket være en effektiv tilrettelæggelse og et snævert samarbejde mellem alle de berørte institutioner (Parlamentet, Rådet og Kommissionen) kunne en yderligere nødplan omfattende aktioner med øjeblikkelig hjælp til et beløb på op til 32 mio ECU og kortsigtede fødevarehjælpeaktioner svarende til 100 000 tons korn til en anslået værdi af 25 mio ECU, sættes i gang i løbet af få dage, således at de første aktioner blev iværksat fra 1. november 1984.

Denne hjælp er blevet efterfulgt af en plan til bekæmpelse af sulten i Afrika, som blev udarbejdet af Det europæiske Råd i december 1984 i Dublin; denne hjælp er af meget større omfang, idet der ifølge afsnittet »nødhjælp« af Fællesskabet og dets medlemsstater blandt andet skulle afsendes 1 200 000 tons korn eller kornækvivalent inden næste høst (denne mængde er i virkeligheden overskredet) — hvoraf Etiopien for sit vedkommende modtager mere end en fjerdedel.

Det fremgår heraf, at foranstaltningerne med henblik på hjælp til de befolkninger, som er ofre for hungersnøden i Etiopien, er blevet truffet så hurtigt som overhovedet muligt under hensyn til nødvendigheden af at råde over pålidelige data om behovenes art og omfang samt om de midler, der ville være bedst egnede til at opfylde dem.

Endvidere har Rådet, uden at dette berører de mere langsigtede aktioner, vedtaget en plan, som gør det muligt meget hurtigt at spore kritiske situationer i Afrika og at fremskaffe en nødhjælp, som kan imødegå dem; planen skal muliggøre en endnu hurtigere fremsendelse af hjælpen og sikre, at denne svarer bedre til behovene, hvis sådanne situationer ulykkeligvis skulle gentage sig, når den nuværende krise er overstået.

Rådet godkendte på sin samling den 22. maj 1985, at hele det beløb, som Parlamentet vedtog under førstebehandling, og som blev fastholdt i det vedtagne budget, opføres under kapitel 92 i budgetforslaget som betalingsbevillinger.

For så vidt angår spørgsmålet under punkt 3, minder Rådet det ærede parlamentsmedlem om, at det almindeligvis ikke tager stilling til erklæringer, der fremsættes af et af dets medlemmer.

Rådet vil dog gerne tilføje, at det har fået oplyst, at regeringen for Forbundsrepublikken Tyskland allerede

i juni 1984 iværksatte et førstesteprogram for særhjælp med henblik på at afhjælpe hungersnøden i Afrika.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 470/85

af Andrew Pearce (ED — GB)

til Rådet for de europæiske Fællesskaber

(20. maj 1985)

(85/C 248/48)

Om: Direktiv om harmonisering af lovgivning om fritagelse for omsætningsafgifter og punktafgifter

Hvad forsinker vedtagelsen af Kommissionens forslag fra 1983 til direktiv⁽¹⁾ om harmonisering af lovgivning om fritagelse for omsætningsafgifter og punktafgifter ved indførsel i den internationale rejsetrafik?

⁽¹⁾ EFT nr. C 114 af 28. 4. 1983, s. 4 og 7.

Svar
(29. juli 1985)

1. På grundlag af forslaget til 6. direktiv, som tager sigte på en forhøjelse af de afgiftsfrie beløb for rejsende fra en anden medlemsstat, vedtog Rådet den 30. april 1984 et direktiv om forøgelse af det afgiftsfrie beløb i rejsetrafikken inden for Fællesskabet til 280 ECU fra 1. juli 1984 med visse undtagelser for Irland, Danmark og Grækenland.

På samlingen den 11. juni 1985 gav Rådet sin tilslutning til, at disse afgiftsfritagelser fra den 1. oktober 1985 for voksne rejsende sættes op til 350 ECU med mulighed for at begrænse dem til 90 ECU for rejsende under 15 år. Ved samme lejlighed besluttede Rådet, ligeledes med virkning fra den 1. oktober 1985, at de kvantitative fritagelser, der gælder for ikke-mousserende vine, kaffe og te ved rejser inden for Fællesskabet, forhøjes. Der vil for Danmark, Irland og Grækenland fortsat gælde visse undtagelser fra fællesskabsordningen.

2. Forslaget til 7. direktiv om afgiftsfrit salg under toldkontrol i Fællesskabet er blevet drøftet af Rådets kompetente instanser i perioden mellem december 1983 og september 1984.

Den 14. februar 1984 afsagde Domstolen sin dom Rewe II (sag 278/82). I denne dom udtalte Domstolen sig bl.a. om spørgsmålet om, hvilke afgiftsfritagelser der skal gælde for varer, der sælges afgiftsfrit i butikker på færger, der går i regelmæssig rutefart mellem medlemsstater.

Rådet har ikke kunnet nå frem til en fælles holdning, hverken til følgerne af denne dom eller til det nærmere indhold af de regler, som Rådet skal vedtage herom.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 491/85

af James Provan (ED — GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(20. maj 1985)

(85/C 248/49)

Om: John Deere-selskabet

Er Kommissionen overbevist om, at John Deere-selskabet nu efter at være blevet pålagt en stor bøde, overholder den handelspraksis, der forventes af det i Det europæiske Fællesskab, og overholder de andre producenter af landbrugsmaskiner, hvis forhold også blev undersøgt, artikel 85, stk. 1, i EØF-traktaten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Peter Sutherland

(8. juli 1985)

Med hensyn til John Deere-selskabets handelspraksis henviser Kommissionen til sit svar på det ærede medlems tidligere skriftlige forespørgsel nr. 433/85⁽¹⁾, som stadig står ved magt.

Med hensyn til de forretningsmetoder, som andre producenter af landbrugsmaskiner anvender, fortsætter Kommissionen sine undersøgelser. Nogle har indrømmet overtrædelse af artikel 85, stk. 1, hvorfor yderligere afgørelser kan forventes. Indtil undersøgelserne er tilendebragt kan Kommissionen ikke give det ærede medlem vished for, at enhver sådan producent overholder Fællesskabets konkurrenceregler. Hvis nogen af det ærede medlems vælgere eller andre berørte parter finder, at der er grund til at klage, har de adgang til retlig klage.

⁽¹⁾ Se side 24 i denne Tidende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 537/85

af Paul Staes (ARC — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(24. maj 1985)

(85/C 248/50)

Om: Projekter i Mellem- og Sydamerika

Kan Kommissionen give oplysninger om følgende:

1. Alle de projekter i Mellem- og Sydamerika, der gennemføres med EF-støtte?
2. En nærmere specificering af disse projekter?
3. De aftalte gennemførelsesfrister?
4. De dertil anvendte beløb
 - fra EF-organer, samt hvilke EF-organer der er tale om
 - fra den private sektor, samt hvilke virksomheder der er tale om
 - fra de pågældende latinamerikanske lande, samt hvilke lande der er tale om?
5. Hvilke projekter forhandles der for øjeblikket om, eller er der indgivet forslag om ved EF-organerne, hvilke anslåede beløb er der tale om, hvilke tidsfrister er der fastsat, hvilke partnere drejer det sig om, og hvor meget indskyder disse partnere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Claude Cheysson

(8. juli 1985)

På grund af materialets omfang vil Kommissionen direkte tilsende det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat sammenfattende tabeller over den støtte, der siden 1979 er ydet Latinamerika gennem Kommissionens forskellige støtteinstrumenter. Endvidere tilsendes en detaljeret oversigt over de projekter/programmer vedrørende finansiel og faglig bistand, der siden 1976 er finansieret i Mellem- og Sydamerika.

Aktionernes art vil i de fleste tilfælde fremgå af projekternes betegnelser. Med henblik på yderligere oplysninger henvises til de forskellige årlige beretninger om gennemførelsen af denne bistand.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 635/85
 af Georges Sutra de Germa (S — F)
 til Rådet for De europæiske Fællesskaber
 (5. juni 1985)
 (85/C 248/51)

Om: Særlig tarif for nederlandske gartnere

Jeg har modtaget svaret fra Rådet for De europæiske Fællesskaber på min skriftlige forespørgsel nr. 1432/84⁽¹⁾.

Jeg må sige, at jeg ikke er tilfreds med dette svar, for jeg har stillet et politisk spørgsmål, som Rådet efter min mening ikke har besvaret.

Jeg ønsker derfor fra Rådet et nyt politisk svar og ikke oplysning om en afgørelse truffet af Kommissionen.

⁽¹⁾ EFT nr. C 135 af 3. 6. 1985, s. 16.

Svar
 (29. juli 1985)

Det tilkommer ikke Rådet at fortolke en af Fællesskabets medlemsstaters motiver.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 723/85
 af Beata Brookes (ED — GB)
 til Rådet for De europæiske Fællesskaber
 (17. juni 1985)
 (85/C 248/52)

Om: Særlig fællesskabsaktion i områder, der er berørt af strukturomlægningen i tekstil- og beklædningsindustrien

I Rådets forordning (EØF) nr. 219/84⁽¹⁾ nævnes der fem kriterier, der skal opfyldes af områder, der er berørt af strukturomlægningen, men tærsklerne for disse kriterier angives ikke.

Jeg har grund til at tro, at Rådet har fastsat en tærskel på 20% for kriterium b) »beskæftigelsen inden for industrien skal i høj grad være afhængig af tekstil- og beklædningssektoren«.

Kan Rådet oplyse, hvor dets afgørelse er blevet offentliggjort?

⁽¹⁾ EFT nr. L 27 af 31. 1. 1984, s. 22.

Svar
 (29. juli 1985)

1. Rådet har i artikel 2, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 219/84 fastsat, hvilke områder der er berørt af denne særlige aktion i Belgien, Frankrig, Irland, Italien, Det forenede Kongerige og Nederlandene, på grundlag af de kriterier, der er nævnt i forordningens artikel 2, stk. 1.

2. Der er ikke i denne forordning fastsat nogen tærskel for kriterium b), det er kun fastsat, at »beskæftigelsen inden for industrien skal i høj grad være afhængig af tekstil- og beklædningssektoren«.

Rådet har ikke truffet nogen afgørelse af den af det ærede parlamentsmedlem nævnte art.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 732/85
 af Caroline Jackson (ED — GB)
 til Rådet for De europæiske Fællesskaber
 (17. juni 1985)
 (85/C 248/53)

Om: Gennemførelse af Cites

Kan Rådet oplyse, hvad det har foretaget og hvilke finansielle midler det har bevilget for at opfylde det løfte, det gav i Gaborone, Botswana, i 1983 under mødet mellem parterne i konventionen om international handel med truede arter af vilde planter og dyr, om at der ville blive stillet tilstrækkelige midler og personale til rådighed for at sikre en fuldstændig gennemførelse af Cites inden for Fællesskabet?

Svar
 (29. juli 1985)

1. Rådet er klar over betydningen af det forvaltnings- og kontrolarbejde, der skal udføres som følge af vedtagelsen af forordning (EØF) nr. 3626/82⁽¹⁾ om gennemførelse i Fællesskabet af konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter.

Det erindreres imidlertid om, at det er Kommissionen, der skal sørge for, at det pågældende arbejde udføres tilfredsstillende og bedst muligt skal forvalte og fordele de bevillinger og det personale, som det får tildelt af budgetmyndigheden.

(¹) EFT nr. L 384 af 31. 12. 1982.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 744/85

af Thomas Megahy (S — GB)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(18. juni 1985)

(85/C 248/54)

Om: Forbrugerkredit

Hvilke fremskridt er der gjort i Rådet med hensyn til forslaget til direktiv om harmonisering af medlemssta-

ternes administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser om forbrugerkredit?

Svar

(29. juli 1985)

Der arbejdes stadig med dette direktivforslag i Rådet, og der er gjort fremskridt med hensyn til flere tekniske aspekter. Forslaget rejser imidlertid en række komplicerede spørgsmål, idet situationen er forskellig fra medlemsstat til medlemsstat for så vidt angår aftaleret, banksystemer, skatteordning og nuværende udvikling i den nationale lovgivning om forbrugerbeskyttelse på kreditområdet.

På den baggrund mente Rådet på sin samling den 21. maj 1985, at det var hensigtsmæssigt i første omgang at koncentrere arbejdet om visse bestemmelser, der bør behandles som højt prioriterede, således at Rådet hurtigere kan nå til enighed.